

CỬA TRONG CỬA

...ở đây sáng nay. Tôi đã nghĩ về thời gian của mình đến Flagstaff lần—lần đầu tiên. Tôi đoán, đó là khoảng, ba mươi tám năm trước, có lẽ bốn mươi năm. Tôi đang nói về việc lên đồi. Không có tuyết, nhưng chiếc Model-T bé nhỏ của tôi khó có thể leo lên đồi. Nó có thể đi ba mươi dặm một giờ, nhưng đó là mười lăm dặm cho chiều *này* và mười lăm dặm cho chiều *này*, anh em biết đấy, trên một số những con đường này chúng ta đã có ở đây. Và nó chỉ là một...

2 [Một anh em trên bục giảng nói, “Tại sao anh không đọc cho chúng tôi nghe bài thơ Ford đó?”—Bt.] Anh Carl! [“Xin vui lòng.”] Không. Anh ấy đang nói với tôi về một bài thơ ngắn tôi đã làm lần nọ về chiếc xe Ford của tôi. Thật không phải là nơi thích hợp để đọc bài đó, Anh Carl à.

3 Vậy, chúng tôi rất biết ơn. Và tôi đã có rất nhiều lời làm chứng tốt đẹp sáng nay, nghe từ những anh em này, đã gặp một số người.

4 Và có một mục sư vừa nói ở đây, một em trai người Tây Ban Nha đã cho...thời gian của cậu bé để hát. Thật không phải là điều tuyệt vời đối với giọng của một đứa trẻ sáu tuổi sao? Chao ôi, tiếng hát dễ thương nhất tôi từng nghe, với một cậu bé như thế.

5 Bây giờ, người anh em này, các anh em đã quên điều đó, nhưng anh ấy đang tổ chức một buổi nhóm ở đây trong thành phố của anh em. Tôi nghĩ ở dưới hội thánh của Đức Chúa Trời, hay Hội Phúc Âm Ngũ Tuần? [Người anh em nói, “Hội Ngũ Tuần.”] Phúc Âm Ngũ Tuần, xuống tại Phúc Âm Ngũ Tuần. Và tôi tin chắc họ sẽ đánh giá cao sự hiện diện—của anh em. Buổi nhóm kéo dài bao lâu, thưa anh? [“Qua Chúa nhật.”] Qua Chúa nhật. [“Tối Chúa nhật.”] Qua tối Chúa nhật. [“Chúng ta đang có một đêm ca nhạc thánh tối nay.”] Gì hả? [“Chúng ta đang có một đêm ca nhạc thánh tối nay.”] Đêm ca nhạc thánh tối nay. Bây giờ thân ái mời hết thầy anh em đến buổi nhóm này. [“Lúc bảy giờ ba mươi.”] Bảy giờ ba mươi, tối nay. Và nhà thờ nằm ở đâu,

thưa anh? [“113 West Clay.”] Anh có thể chỉ cho chúng tôi biết nó ở đâu không? [“113 West Clay.”] 113 Phố West Clay, ngay ở đây trong thành phố Flagstaff. Và tôi—tôi tin chắc anh sẽ...

6 Cậu bé đi với anh à? [Anh ấy nói, “Không.”—Bt.] Không, bố cậu ấy sẽ hát. Anh hát, phải không? Tốt, điều đó tốt, tôi nghĩ điều đó chỉ đúng, cho một lần.Ồ, rất hiếm khi anh thấy điều đó; nhưng nó thì, thông thường, nếu có một tài năng trong gia đình, nó sẽ lấy từ—từ phần còn lại của nó, tôi nghĩ. Vì vậy họ có...[“Tất cả bắt đầu trong sự kiêng ăn và cầu nguyện, Anh Branham.”] Kiêng ăn và cầu nguyện, bây giờ điều đó là—điều đó thật là tuyệt.

7 Bây giờ, anh em biết, nếu hết thủy nước Mỹ, tất cả các gia đình người Mỹ chúng ta đều như thế, ồ, họ có thể thật sự giải tán lực lượng cảnh sát. Thiên hy niên sẽ được xảy ra, phải không? Khi đó chúng ta sẽ ở ngay trong hạn hán nhất. Đúng thế. Mọi sự chết sẽ biến mất, mọi bệnh tật, buồn phiền, mọi thất vọng, và chúng ta sẽ ở với Đấng Christ.

8 Vì vậy, chúng ta rất vui, và tôi nghe tất cả những lời chứng tốt đẹp này! Và tôi có đặc ân được gặp Anh Earl, lần đầu tiên. Và—và tối qua tôi đã nói chuyện với vợ anh ấy, và—và chị ấy đã được gọi ra và được chữa lành, nhiều lần, trong các buổi nhóm; đã nói, tại buổi nhóm vừa rồi chị ấy đã ở trên bục.

9 Vì vậy, làm cho chúng ta hơi, hầu như một chút khô hài. Tôi không nhớ Anh Earl, mặc dù tôi đã bắt tay anh ấy ở đâu đó. Và—và tôi đã ngồi bên cửa sổ, đêm qua, trông đợi anh ấy đến. Và một người đàn ông cao lớn đi tới, để ria mép đen. Tôi nói, “Anh ấy đến đây rồi.” Và rồi khi...Billy, con trai tôi, nói, “Ồ, không,” nói, “đó không phải là Anh Earl. Anh ấy trẻ hơn nhiều so với người đó.” Và vì vậy sau đó tôi đã gặp Chị Earl ở đây tối hôm qua, và có đặc ân được ở trong ngôi nhà xinh xắn của họ ở đây trong thành phố này.

10 Đây là một nơi tốt đẹp. Tôi luôn muốn gọi nó là *cột cờ* thay vì Flagstaff, đường lên đỉnh đồi ở đây, đây. Và, tôi kể với anh em, nếu có ai ở đây từ Texas, vậy thì anh em hãy khoe khoang. Tôi rời Tucson, ngày hôm qua, khoảng bảy mươi hai hay bảy mươi lăm dặm, ở đâu đó dọc theo đó, và lên đây sáng nay với một chiếc áo

khoác ngoài. Thấy đó, những gì họ có ở Texas, chúng ta đã có ở Arizona, phải không? Đúng thế. Chúng ta ở ngay đây.

11 Và lần thông công này...Cụ Tiến sĩ Bosworth, một người bạn của tôi, nhiều người trong số anh em có thể đã biết Anh Bosworth. Anh là một trong những ông cụ thánh thiện nhất. Và Anh đã có lần nói với tôi, anh nói, “Anh Branham à, anh biết sự *thông công* là gì không?”

Tôi nói, “Tôi nghĩ vậy, Anh Bosworth.”

12 Nói, “Đó là hai người trong một con thuyền, vì thế họ phải chia sẻ một chút.”

13 Vì vậy, đó là sự thông công, chúng ta nhận và cho, chia sẻ với nhau; với Anh Carl Williams, tất cả những người còn lại, Anh Outlaw.Ồ, một trong những người đầu tiên ở Arizona tài trợ cho một trong những buổi nhóm của tôi, là Anh Jimmy Outlaw, và chúng tôi là anh em ruột thịt kể từ thời điểm đó. Và chúng tôi rất vui mừng cho tất cả các bạn, cho những mục sư truyền đạo và các anh em mà chúng ta gặp quanh đây. Tôi không có thời gian để bắt tay với tất cả mọi người, như tôi muốn, nhưng đó là sự thông công khi chúng ta gặp nhau.

14 Nó chỉ làm tôi nhớ đến—đến hội đồng Phoenix. Tôi đã có đặc ân, kể từ khi các chi hội đầu tiên bắt đầu, để—để giúp tổ chức các chi hội và giảng cho họ. Và đó là tổ chức duy nhất mà tôi thuộc về, và nó không phải là một tổ chức. Nó chỉ là cơ quan làm việc giữa dân sự.

15 Và nếu một số quý ông ở đây sáng nay, mà—mà không thuộc về sự thông công này, của Thương Gia Cơ-đốc, Phúc âm Toàn Vẹn này, cho phép...nếu anh em tin và sẽ tin lời tôi, đó là một trong những nhóm người tốt nhất. Và—và đối với những anh em mục sư truyền đạo, nó không chống lại hội thánh của các anh, mà nó dành cho hội thánh của anh em. Xem đây, đó là đường lối của họ về vị trí đối với—đối với hội thánh.

16 Tôi tình cờ nhìn quanh người phụ nữ đáng yêu này ở đây, người vừa mới hát bài hát đó cách đây một lát. Tôi đã nghe nhiều lần cố gắng làm điều đó, nhưng người phụ nữ có giọng có thể phát ra âm vực đúng, các bạn biết đấy, mà không bị rè lên, như

vậy. Tôi rất thích điều đó, thưa bà, nó rất, rất tốt. Nói rằng đó là vợ của một mục sư ở đây. Và, thưa anh em, anh em nên nghe chị ấy hát mỗi đêm trước khi ngủ, điều đó sẽ rất tốt, rất tốt. Hát rất hay. Tôi đánh giá cao điều đó.

17 Và, sáng nay, nó làm tôi nhớ lại một chút—một câu chuyện nhỏ. Mà, tôi—tôi thích đi săn và câu cá, và đó là một trong những lý do tôi ở Arizona đây, vì thế, là được đi săn và câu cá. Và tôi thích nó. Và vì vậy một lần tôi đi câu cá ở New Hampshire.

18 Và tôi đoán là tôi có rất nhiều người cùng chơi ở đây thích câu cá, cả nam và nữ cũng vậy, thấy chứ. Tất cả chúng ta đều thích nó.

19 Vì vậy tôi dựng một chiếc lều con nhỏ mà tôi đã mang theo, ở trên đó, các bạn biết đấy những người bạn, hầu như hơi nặng hay gì đó, không thể bước lên đó. Và có rất nhiều loại cá tốt, trong số đó, cá hồi suối, và màu nâu, đuôi vuông, cá hồi đốm.Ồ, chúng thật đầy ắp, chúng là những nhánh nhỏ chảy xuống từ đỉnh núi ở New Hampshire. Và cá hồi nhỏ, có thể dài mười bốn, mười sáu in-sơ, thật rất nhiều! Và tôi chỉ...Tôi sẽ đến đó và bắt chúng, chỉ để bắt chúng cho vui, thả chúng ra. Nếu tôi giết một con, thì tôi—tôi ăn con đó, anh em thấy đấy, mang nó về.

20 Vì vậy, tôi đã có một số cây liễu già này lớn lên, và—và mỗi khi tôi ném dây câu của mình...Tôi đã có một ít đồ câu cá Royal Coachman. Tôi sẽ bay trở lại đó với nó, tôi sẽ xoay nó xung quanh một đám liễu nai sừng tấm. Và tôi đã nghĩ, “Chà, tôi sẽ lấy một cái rìu và đi lên đó, sáng nay, và—và chặt cây liễu nai sừng tấm đó đi, để tôi không mắc cần câu trên đó.” Ồi, tôi nhìn lại phía dưới một chút...giống như một cái đập hải ly, và chúng chỉ nằm trong đó, chỉ chờ, chỉ chờ đợi Người đánh xe ngựa đó vương lên chúng. Bây giờ, suốt đêm dài...Tôi đã từng nói, “có mái tóc của tôi,” nhưng bây giờ tôi không có đủ tóc để chúng chui vào. Vì vậy, tôi đã có...Tôi chỉ...họ chỉ là cách họ—làm thế nào họ sẽ xem chúng. Vì thế tôi đã thức dậy ở đó, sáng hôm đó, lấy cái rìu nhỏ cũ kỹ này, và chặt cây liễu nai sừng tấm này. Và tôi đã có ba hoặc bốn, chuẩn bị cho bữa ăn sáng, và trở lại. Và tôi không phải là một đầu bếp giỏi. Và thế là tôi nói với vợ tôi rằng tôi không thể

đun sôi nước mà không làm nó bị cháy, vậy bạn biết đấy sẽ rất tệ về việc nấu nướng.

²¹ Vì vậy, trên đường trở về của tôi, có một con gấu mẹ già và hai con gấu con, và chúng đã chui vào chiếc lều nhỏ của tôi. Và anh em nói về sự hư hại bên ngoài vành xe gì đó, anh em không biết các thứ có thể bị hư hại như thế nào cho đến khi để con gấu vào trong lều. Nó, không phải là những gì chúng hủy phá... những gì chúng ăn, tôi muốn nói, chính là những gì chúng phá hủy. Tôi có một cái bếp nhỏ, cái bếp nhỏ của người chần cừu nhỏ này trong đó, và chúng sẽ leo lên chiếc bếp nhỏ này và chỉ cần nhảy lên nhảy xuống, để nghe tiếng ống kêu loảng xoảng, và chỉ cần nghiền nát nó thành từng mảnh, anh em biết đấy. Và khi tôi đi lên, tôi có một khẩu súng trường nhỏ .22 cũ rỉ sét đặt ở đó, nhưng tôi có cái riu này trong tay.

²² Và, anh em biết, khi tôi đến gần, con gấu mẹ chạy ra một phía, và nó gù gù kêu hai gấu con của nó. Và một con gấu đi theo, được rồi; nhưng con kia còn ở lại, con nhỏ hơn một chút. Vào tháng Năm, các bạn biết đấy, gấu chỉ đi ra ngoài. Lưng nó giống như gù lên với tôi, như *thế*. Và tôi nghĩ, “Nó đang làm gì thế?” Ồ, rồi nó nhìn về phía tôi. Và tôi kiếm một cây, để đứng nhìn xem làm thế nào—làm thế nào nhìn nó kỹ hơn, vì chúng có thể cào anh em, anh em biết đấy, về những con gấu con đó. Và, chúng, anh em không thể nói với chúng về điều đó, đấy. Vì thế tôi chăm chú nhìn gấu mẹ một chút, anh em biết. Nó cứ kêu gù gù, và làm ồn, giống như một con chim. Anh em biết âm thanh của nó giống như cái gì. Vậy nó cứ gù gù kêu gấu con đó, mà gấu con đó không đến.

²³ Ồ, tôi nghĩ về khẩu súng trường của mình. Và tôi nghĩ, “Không, nếu tôi chạy vào đó và chộp lấy khẩu súng trường đó, nếu tôi bắn gấu mẹ, để lại hai gấu con mồ côi trong rừng,” và tôi không muốn phạm tội đó. Và, ngoài ra, việc nạp đạn, khẩu súng cỡ hai mươi hai đó rất nhỏ, các bạn biết đấy. Và đôi khi nó không khởi động, phải bật nhanh ba hay bốn lần để nó bắn ra ngoài. Vì vậy, tôi nghĩ, “Chà, tôi sẽ trèo vào cái cây đó ở đó, nếu nó bắt đầu đi qua ở đây. Tôi sẽ leo lên cây, lấy cho tôi một cái roi nhỏ và chỉ cần quất ngang qua mũi nó.” Mũi chúng rất mềm. Và chúng chỉ

kêu thét lên, rồi ngã xuống, anh em biết, và chúng để mặc anh em. Vì vậy, tôi nghĩ, “Tôi sẽ vào trong cây đó.”

²⁴ Nhưng sự tò mò về anh chàng nhỏ đó, ồ, sắp đặt như thế này. Và tôi đã nghĩ, “Nó đang làm gì vậy?” Vì vậy tôi tiếp tục lên đến gần, quan sát nó, anh em biết đấy, đi xa hơn một chút, và đến gần cái cây, bởi vì gấu mẹ cứ kêu gù gù gọi gấu con. Vậy tôi đi qua xa hơn một chút, và các bạn biết chú gấu con đó đã làm gì không?

²⁵ Bây giờ, tôi thích bánh rán, hay bánh kẹp, tôi nghĩ các bạn thế, ở đây gọi thế. Ở dưới miền Nam, chúng tôi gọi là bánh rán. Và tôi không giỏi làm bánh, nhưng tôi chắc chắn là ăn chúng rất giỏi. Và, anh em biết, tôi là một người Báp-tít. Tôi không thích rảy nước; tôi thật thích làm phép báp-têm cho chúng, thật tầm thường hoàn toàn cho chúng. Vì vậy tôi đã có cho mình một hộp mật mía, cao khoảng chừng này, đặt ở đó, một cái xô nhỏ nửa gallon cho những cái bánh rán của tôi.

²⁶ Và chú gấu con đó, các bạn biết, dù thế nào đi nữa, gấu rất thích đồ ngọt. Nó đến chiếc xô đựng mật đường đó mở ra. Và nó đang ngồi ở đó với bàn chân nhỏ rộng chừng đó. Và nó ôm cái thùng mật trong tay, và nó cứ đặt bàn chân bé nhỏ của nó xuống, và liếm như *thế*, anh em biết đấy. Đúng thế. Và nó sẽ liếm với cái lưỡi nhỏ đó. Và tôi bắt đầu...Và nếu tôi chỉ có một chiếc máy ảnh, thì tôi rất muốn khoe nó sáng nay, chỉ để nhìn vào nó. Và nó ở đó, đặt bàn chân bé nhỏ của nó xuống đó, và liếm như *thế*. Và tôi la lên, “Đi ra khỏi chỗ đó ngay,” như thế. Và nó chẳng để ý gì đến tôi, cứ liếm như thế. Nó ướt đầm với chiếc xô đường mật đổ ra ngoài, đấy.

²⁷ Và tôi đã la nó như thế, nó quay lại và nhìn tôi như *thế*. Nó không thể làm cho mắt mở ra được, nó hoàn toàn dính đầy đường mật như vậy, anh em biết đấy. Khắp cả mắt, cái bụng nhỏ của nó, cứ như đầy mật mía! Và rồi, sau một lúc, nó loạng choạng tránh sang một bên, chạy đến chỗ mẹ nó. Chúng dẫn gấu con ở đó đi vào trong bụi cây và bắt đầu liếm nó. Chúng sợ xông vào cái xô đó, nhưng chúng có thể liếm nó.

²⁸ Và tôi nói, “Nếu đó không phải là một hình bóng về một buổi nhóm Ngũ tuần tốt đẹp; cứ nhận lấy rất đầy dẫy thứ tốt lành,

ngon ngọt, họ đi ra, và người nào đó liếm hết nó. Đó là một buổi nhóm thông công thật sự. Bây giờ chúng ta chỉ đến như thế này, để nhúng tay vào cái xô, mỗi người chúng ta, thẳng đứng đến khuỷu tay, về ơn phước của Đức Chúa Trời. Và tôi chắc rằng các bạn sẽ tìm thấy điều đó tại cuộc phục hưng đang diễn ra tại Phúc Âm Ngũ Tuần, đang đi xuống đó bây giờ. Xin Chúa ban phước cho anh em.

29 Tôi đã nói ở Phoenix, ngày hôm trước, một chút...Tôi hy vọng nó không có vẻ báng bổ, về một chuyện đùa nhỏ về một mục sư sẽ lên bục mỗi sáng, trong suốt hai mươi năm, liên tục, ông ấy sẽ giảng hai mươi phút, rồi xong, và vì vậy họ không thể hiểu tại sao lại như vậy. Và như vậy, vào một buổi sáng, ông giảng khoảng bốn tiếng đồng hồ. Và các—các chấp sự gọi ông lại, và—và nói, “Thưa Mục sư, chúng tôi thật sự yêu mến ông.” Nói, “Chúng tôi—chúng tôi nghĩ rằng những sứ điệp của ông là tuyệt vời.” Và nói, “Chúng tôi biết, với tư cách là một ban chấp sự, chúng tôi đã theo dõi ông và tính giờ cho ông, chính xác hai mươi phút mỗi sáng Chúa Nhật.” Và nói, “Sáng nay đã bốn giờ.” Nói, “Chúng tôi thật sự không hiểu.”

30 Ông nói, “Tôi sẽ nói cho anh em biết, thưa anh em.” Ông nói, “Mỗi buổi sáng, khi tôi đi giảng,” nói, “khi anh em mời tôi lên bục giảng, tôi đi lên và ngâm một trong những viên Life Saver này dưới lưỡi tôi. Và,” nói, “trong hai mươi phút nữa, khi viên Life Savers tan biến,” nói, “tôi—tôi—tôi giảng xong,” ông nói, “tôi biết đã đến lúc ngừng lại.” Và nói, “Không biết sáng nay nhằm lần thế nào, tôi đã lấy nhầm hột nút.”

31 Carl Williams, Jewel Rose, những người anh em tri kỷ chân thật và những người bạn của tôi, họ đã đi vào trung tâm thành phố vào ngày nọ, và mua một hột nút lớn gần đó, để đưa cho tôi, và, nhưng tôi đã không có nó sáng nay. Vì vậy, chúng ta rất dễ chịu được ở đây.

32 Bây giờ, có ai ở đây biết Bác sĩ Lee Vayle không? Tôi không nghĩ...có thể không. Ông là một thầy giảng Báp-tít, Tiến sĩ Thần đạo, và ông đã có các bằng cấp của mình. Ông ấy là một giáo viên trung học, ban đầu, và ông là một người rất tốt, có học thức. Và những băng ghi âm của tôi về *Bảy Thời Đại Hội Thánh*, tôi đã gửi

chúng cho ông ấy, để sửa về ngữ pháp cho chúng. Bởi vì, nếu tôi dùng những chữ như người dân Kentucky cổ xưa của tôi “hit, hain’t, và tote, và carry, và fetch,” điều đó không tốt cho những người đọc sách, vì vậy ông sẽ chuẩn hóa ngữ pháp cho tôi. Và rồi, sau khi đọc xong, ông ấy đã gửi lại nó một vài lần để có thêm trình bày rõ ràng hơn. Mà, cuốn sách sẽ được xuất bản ngay bây giờ, sau khoảng ba hoặc bốn năm.

33 Ông ấy hỏi tôi, ông nói, “Tôi có thể viết một cuốn sách, chỉ những bình luận của tôi không?”

Và tôi nói, “Ồ, tốt lắm, Anh Lee à.” Và tôi nghĩ...

34 Sau đó ông nói, “Tôi sẽ nói với anh điều gì đó.” Nói, “Nó không được bán; mà cho không.”

Tôi nói, “Ồ, vậy thì, tôi tin chắc điều đó tốt lắm.” Hiểu không?

35 Và vì vậy họ đã có một sự tài trợ, khoảng mười người để tài trợ cho nó, mà phí tổn khoảng một ngàn năm trăm đô-la, tôi nghĩ, tôi hiểu, dành cho một vạn quyển. Và vì vậy chúng tôi—chúng tôi đã nhận được chúng, tất cả đã xuất hiện trên báo chí vài ngày trước, và chúng tôi chỉ có hai hay ba người, ngày hôm qua, và Billy đã mang chúng lên. Và họ—họ cho không. Nào, tôi chưa hề đọc nó, tôi không biết ông ấy nói gì. Nhưng tôi...Điều này là bởi đức tin. Nhưng tôi chắc chắn rằng, nếu anh em muốn có một quyển, chỉ cần viết thư cho chúng tôi, nó sẽ được gửi cho anh em, miễn phí. Hiểu không? Và nó được gọi là *Nhà Tiên Tri Thế Kỷ Hai Mươi*.

36 Và sau đó tôi để ý trong bức hình bìa ở đây, phía trước quyển sách, nhiều anh em đã có bức hình này, dĩ nhiên, và đã thấy Nó, đó là chỗ Thiên sứ của Chúa được cất lên ở Houston, Texas. Nhưng người ta đã cắt bỏ Nó đi.

37 Rồi tôi thấy ở bìa sau. Và bao nhiêu người đã từng dự một trong những buổi nhóm này, hãy cho biết? Tôi đoán thực ra hết thấy anh em. Anh em đã nghe tôi nói, nhiều lần, “Cái bóng ấy ở phía trên người nào đó.” Bây giờ, hãy xem, nếu anh em tuyên bố, đó không phải là sự thật, Đức Chúa Trời sẽ không liên quan gì với nó. Anh em biết Đức Chúa Trời không hợp tác với sự lừa dối, nhưng Ngài chỉ ở lại trên điều gì là thật.

38 Vì vậy khi Ngài phán với Môi-se, khi Ngài gặp ông trong đồng vắng, trong Trụ Lửa, trở lại trong bụi gai đang cháy đỏ, rồi khi Ngài đưa dân sự đó ra, và những người sẽ theo Môi-se ra đi, trong cuộc hành trình, sau đó Ngài ngự xuống Núi Si-nai, cũng là Trụ Lửa đó, và xác nhận rằng những gì Môi-se đã nói là sự thật.

39 Bây giờ, Đức Chúa Trời sẽ làm điều đó. Ngài luôn làm thế. Vì vậy Ánh sáng này ở đây, tất nhiên, chúng ta liên kết Nó với Chúa, bởi vì Nó có cùng bản chất và mọi thứ mà Ngài đã làm khi Ngài còn ở đây trên trái đất.

40 Thế thì về điều đó, nói rằng, “Người này ở đây, tôi thấy anh bị phủ bóng sự chết, một bóng đen.” Bao nhiêu, bao nhiêu người trong anh em đã nghe nói điều đó!Ồ, ở đây vừa mới đây trong một buổi nhóm, có một người nào đó tò mò, muốn xem liệu họ có thể có được một bức tranh về điều đó không, khi Điều đó được nói ra. Do đó họ...Có một bà ngồi gần, và ông này có máy chụp ảnh. Và tôi đã nói, “Quý bà này đang ngồi đây, là Bà A gì đó,” bất kể đó là gì. Tôi nói, “Bà ấy bị phủ bóng sự chết, bà ấy bị ung thư.” Và ngay lúc ấy ông ta đã chụp nhanh bức hình đó, bởi vì nó ở gần. Và nó ở đó, đấy, bệnh ung thư màu đen của sự chết, chụp trên đầu người đàn bà ấy. Và rồi Đức Thánh Linh phán lại lần nữa...

41 Bây giờ, khi họ đưa cái này vào cuốn sách, họ đã cắt nó đi, vì vậy họ chỉ đặt cái này trong đây cho đến khi họ thực hiện một bản in khác của cuốn sách. Và đó là lý do tại sao anh em sẽ thấy phần còn lại bị mất đó trong đó. Tôi nghĩ *Tiếng Của Sự Chữa Lành* là người đã in cuốn sách.

42 Và bây giờ nó hoàn toàn miễn phí. Và các nhà tài trợ ở đây trong phần sau của cuốn sách, là những người đã đặt một ngàn năm trăm đô la vào đó, chỉ để đưa nó ra công chúng, để công chúng đọc chúng. Vì vậy, nó miễn phí, và là một cuốn sách nhỏ khá xinh. Và tôi không biết nội dung là gì, tôi chưa bao giờ đọc nó; Cha biết điều đó.

43 Nhưng hãy xem, đối với tôi, Đó là Sự thật tuyệt đối. Đó là những gì chúng ta tìm kiếm, là Lẽ thật. Chúa Jêsus phán, “Các người sẽ biết Lời, Lời sẽ để các người tự do.” Và Ngài là Lẽ Thật đó. Ngài là, Chúa Jêsus, Con Đức Chúa Trời, là Lẽ thật của Lời, vì

Ngài là Lời đã trở nên xác thịt. “Ban đầu có Lời, Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta.” Thế thì, điều đó làm cho Ngài là Lẽ thật, bởi vì Lời là Lẽ thật, và Ngài là Lẽ thật.

44 Bây giờ khi chúng ta thấy Ngài trở lại trong những ngày cuối cùng này, sự vận hành vĩ đại này của Đức Chúa Trời, di chuyển khắp các quốc gia trên thế giới, nhóm lại một dân cho Cô Dâu, đó là Lẽ thật.

45 Nhiều năm trước, họ nói, “Không có chuyện như nói tiếng lạ. Đó là điều vô lý.” Đức Chúa Trời đã hứa điều đó, và Ngài đã chứng minh nó là Lẽ thật. Đúng thế.

46 Người nào đó đã nói, sáng nay, tôi nghĩ đó là một chị em cao quý của chúng ta ở đây để lo cho những đứa trẻ về phép báp-têm của chúng, chị nói, “Anh có thể nghe ai đó nói tiếng lạ. Nhưng, để nghe một người nào đó hát bằng tiếng lạ, đấy, đó là một điều thật tuyệt vời.”

47 Tôi nhớ kinh nghiệm đầu tiên của mình tôi đã ở tại Đền Tạm Rediger ở Fort Wayne, Indiana. Và tôi đang nói, có một buổi nhóm chữa lành, sau cái chết của—của Anh B. E. Rediger. Và Anh Bosworth đã ở đó, Paul Rader. Và nhiều người trong anh em lớn tuổi, giống như tôi, anh em còn nhớ Paul Rader; và anh ấy là người Báp-tít, và chúng tôi cũng vậy, vì vậy chúng tôi là những người bạn tuyệt vời. Và vì vậy trong khi nói chuyện ở đó, định cầu nguyện cho người đau. Đó là một điều kỳ lạ đối với họ lúc đó. Nhưng một quý cô đem xuống một cậu bé bị tàn tật, và, khi cậu đi ngang qua bục giảng, khải tượng của Chúa xuất hiện và nói với anh ta tất cả những gì đã xảy ra với cậu bé. Và tôi yêu cầu cô gái trao—để trao cho tôi cậu bé.

48 Bây giờ chỉ dành cho lời chứng của chị em, để các bạn có thể thấy niềm vui là gì và những hiện tượng thực sự của—của ân sủng của Đức Chúa Trời là gì, những gì Nó có thể làm, khi Nó làm việc theo Lời của Đức Chúa Trời, đấy, lời hứa của Đức Chúa Trời dành cho thời đại.

49 Bây giờ, lời hứa của Đức Chúa Trời với Nô-ê sẽ không có tác dụng với chúng ta ngày nay. Lời hứa của Đức Chúa Trời với—với

Môi-se, chúng ta không thể có Sứ điệp của Môi-se. Môi-se không thể có sứ điệp của Nô-ê. Chúng ta đã nhận được Sứ điệp của thời đại. Chúng ta không thể có sứ điệp của Luther. Chúng ta không thể có sứ điệp của Wesley. Đây là một thời đại khác. Đức Chúa Trời phân bổ Lời của Ngài cho từng thời đại. Và khi thời đại đó đến, Ngài sai người đến đó để chứng thực Lời đó, để chứng minh rằng điều đó là đúng. Và bây giờ chúng ta thấy trong mỗi người, giống như những gì Chúa Jêsus đã nói khi Ngài ở trên trái đất, Ngài đã phán, “Các người xây mồ mả cho các đấng tiên tri, mà tổ phụ các người đưa họ vào đó.”

⁵⁰ Bây giờ, những người của tôi theo Công giáo, như anh em biết, là người Ái Nhĩ Lan. Bây giờ chúng ta...Bây giờ họ—họ nói về Thánh Patrick, những người Công giáo tuyên bố ông ấy như thế.Ồ, ông thật ra là người Công giáo giống như tôi. Họ nói về Joan xứ Arc. Họ thiêu đốt cô gái đó trên cọc, như một phù thủy, tất cả chúng ta đều biết điều đó, bởi vì cô ấy thuộc linh và nhìn thấy những khả tượng. Tất nhiên, vài trăm năm sau, họ đào xác linh mục lên, làm lễ sám hối, và ném chúng xuống sông. Nhưng đó không phải là những gì nó cần, thấy không.

⁵¹ Họ luôn bỏ lỡ nó. Con người mãi mãi ca ngợi Đức Chúa Trời về những gì Ngài đã làm, mong đợi những gì Ngài sẽ trở thành, và phớt lờ những gì Ngài đang làm. Đó chỉ là bản chất của con người. Và người ấy đã không thay đổi bản chất của mình, con người của thế gian.

⁵² Cho nên chúng ta thấy Sứ điệp của chúng ta là, ngày nay, Sứ điệp mà chúng ta có, về, “Hãy ra khỏi Ba-by-lôn, và được tự do, và—và được đầy dẫy Thánh Linh, và đèn của các người được khêu lên và làm cho sạch, và, hãy nhìn lên, sự cứu chuộc của chúng ta đã gần kề,” những điều này xa lạ với nhiều người mà kêu cầu và gọi Danh Chúa yêu dấu của chúng ta.

⁵³ Tuy nhiên giữa tất cả những điều đó, chúng ta không việc gì chống lại những người ấy, những người thuộc giáo phái kia. Họ được lắm, họ tốt đẹp. Họ là—họ là những người hợp tác của chúng ta trong Phúc âm, bởi vì Chúa Jêsus phán, “Không ai có thể đến với Ta ví bằng Cha Ta không kéo người đến. Và—và hết thảy những kẻ Cha đã ban cho Ta, họ sẽ đến.”

⁵⁴ Vì vậy, chúng ta chỉ chịu trách nhiệm gieo Hạt giống. Một số rơi xuống bên đường, một số rơi xuống các loại đất khác nhau, một số rơi xuống và mang lại gấp trăm lần. Vì thế, chúng ta chỉ là những người gieo Giống. Đức Chúa Trời là Đấng điều khiển Nó khi Nó đang rơi xuống. Còn bây giờ chúng ta cầu nguyện, sáng nay, để có thể là có một Hạt giống nhỏ rơi xuống dọc theo nơi nào đó, mà có thể khích lệ người nào đấy. Và đúng như một—một—một người...

⁵⁵ Để kết thúc lời chứng của tôi về người phụ nữ nhỏ bé mà tôi sắp nói đến. Bà này mang một em bé này, một cậu bé, tôi đoán khoảng mười, mười hai tuổi, và có lẽ không lớn hơn, vì người phụ nữ này đang mang cậu bé. Và bà trao nó. Và ngay sau đó, trong khi tôi đang cầu nguyện cho đứa trẻ, người bạn nhỏ nhảy ra khỏi vòng tay của tôi và chạy xuống bụi, có khoảng ba ngàn năm trăm hoặc bốn ngàn người. Và khi họ làm, điều đầu tiên họ từng thấy được thực hiện, người mẹ, đang ngồi ở ghế trước vừa ngất đi và ngã lăn ra. Và một cô bé người Amish...

⁵⁶ Anh em có quen với người Amish không? Tôi không biết ở đây anh em nào có họ ở đây không, tóc dài, họ là những người rất êm dịu, rất sạch sẽ và kiểu tử tế. Anh em biết đấy, trong hết thấy những người Mennonite, hay Amish, và vân vân, chúng ta không có một người nào báo cáo là phạm tội ở tuổi vị thành niên. Anh em có thể gọi họ là kỳ quặc nếu muốn, nhưng chúng ta—chúng ta có điều gì đó thiếu trong nhà chúng ta, mà họ có. Họ không có một hồ sơ nào tại tòa án, về một—của một hành vi sai trái vị thành niên ở giữa họ. Họ nuôi dạy con cái theo một cách duy nhất, và đó là cách họ sống.

⁵⁷ Và cô gái trẻ này là một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng, một phụ nữ trẻ xinh đẹp, mái tóc dài vàng óng được búi lên phía sau. Và khi cô ấy nhìn qua...Bây giờ, cô ấy là người Amish, cô ấy không biết gì về Ngũ Tuần, và tôi cũng vậy. Nhưng khi cô ấy nhìn qua bụi, và thấy cậu bé đó đang đi ngang qua đó, cô ấy giơ hai tay lên trời.

⁵⁸ Vậy thì, tôi biết có sự cuồng tín, và tôi hi vọng mình không thiên về điều đó. Tôi—tôi không phải là một kẻ nói dối. Và tôi—

tôi không. Nếu tôi sai, tôi—tôi không cố ý sai, tôi sai một cách thiếu hiểu biết.

⁵⁹ Nhưng cô gái đó đưa tay lên trời, và mái tóc đó xoa xuống lưng, cô bắt đầu hát bằng tiếng lạ. Và cô đang hát bài thánh ca đó, “Danh Y Đại Tài giờ này ở gần, là Chúa Jêsus đầy cảm thông.” Và khi cô ấy nhảy lên từ đó...Bây giờ tôi biết điều này nghe có vẻ rất lạ. Nhưng cô gái này chưa bao giờ biết gì về việc nói tiếng lạ, nhưng cô ấy đang hát bằng một thứ tiếng lạ, “Danh Y Đại Tài giờ này ở gần, là Chúa Jêsus đầy cảm thông.” Và đàn piano tiếp tục chơi, “Danh Y Đại Tài giờ này ở gần, là Chúa Jêsus đầy cảm thông.” Ồ, người ta đồn lên bàn thờ, và qua dãy ban công, vào sân nhà, nhiều người la hét! Cô gái đó đang đứng ở đằng kia, với khuôn mặt ngược lên như *thế*, đang nói tiếng lạ khác; và, đàn piano, những phím ngà vẫn đệm:

Danh Y Đại Tài giờ này ở gần,
Là Chúa Jêsus đầy cảm thông,
Ngài phán khiến lòng chán nản được mừng
vui,
Không Danh nào khác ngoài Chúa Jêsus.

⁶⁰ Ồ! Đó là...“Mắt chưa thấy, và tai chưa nghe, điều mà sẵn sàng cho chúng ta.” Anh em biết tôi nghĩ gì không? Tại—tại sao chúng ta từng chấp nhận một sự thay thế hoặc chỉ điều gì đó là niềm tin giả tạo, khi các tầng trời đầy dẫy sự đích thực, Quyền năng thật của Đức Chúa Trời, mà có thể giải phóng một linh hồn, có thể làm được điều gì đó cho chúng ta? Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Bây giờ, có rất nhiều điều.

⁶¹ Tôi chưa hề nói cho anh em biết mua cuốn sách này ở đâu, đây. Hộp thư Bưu điện 325, tại Jeffersonville. Và nếu các bạn viết, ồ, họ sẽ gửi đến cho các bạn. Hoặc, nếu không, ghé thăm một trong những buổi nhóm, họ sẽ phát cho.

⁶² Bây giờ, tôi rất biết ơn về thời gian thông công tốt đẹp này. Và sáng nay tôi đang nghĩ về một câu chuyện nhỏ mà tôi thường kể ở hội Thương Gia Cơ-đốc, về Xa-chê. Nhiều người trong số các bạn đã nghe tôi nói điều đó, về việc làm thế nào mà người bạn nhỏ này đã không tin vào sự phân biệt này, và, vào Chúa. Dĩ nhiên, tôi đoán, như chúng ta có ở mọi thời đại, anh em thấy một

sự chân thật, thì anh em thấy một sự giả mạo. Và chúng ta phải chịu đựng điều đó. Nhưng những nhà tư tưởng tốt lành, vững chắc và những người nương dựa trên Kinh Thánh hiểu, đây. Mà, chúng ta, và cho dù thế nào đi nữa...

63 Khi Bà Aimee Semple McPherson, khi bà còn ở đây trên đất, trong chức vụ của mình, họ nói rằng gần như mọi nữ truyền đạo đều mặc những đôi cánh kia, giống như, anh em biết, hay những chiếc áo choàng như thế, và mang theo Kinh Thánh.

64 Chỉ cần nhìn vào Billy Graham đang ở trên đất ngày nay. Nhưng, anh em biết đấy, Billy Graham không bao giờ có thể thay thế vị trí của anh em. Tôi không thể thay thế Billy, ông ấy cũng không thể thay thế chỗ của tôi. Tôi không thể thay thế chỗ của anh em, và anh em không thể thay thế chỗ của tôi. Bạn là một cá nhân, trong Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã tạo nên bạn theo cách riêng của bạn, vì mục đích nào đấy. Nếu chúng ta chỉ cần tìm thấy vị trí của mình, và sau đó ở lại đó. Nếu chúng ta cố gắng làm điều gì đó khác biệt, thì, hãy xem, chúng ta—chúng ta đang ở trong lãnh vực của người khác, mà chúng ta chỉ vẽ lên bức tranh của Đức Chúa Trời.

65 Chúng ta lấy ví dụ giống như Billy Graham trong thế giới giáo phái ngày nay, như ông ấy, nếu chúng ta sẽ gọi điều đó có lẽ với cầu thủ bóng đá, người đó phải có banh.

66 Vậy thì nếu anh em lấy trái banh từ đồng đội của chính mình, anh em chỉ đang làm rối lên với đội của mình. Hãy canh giữ chính con người anh em, đấy. Giữ chính mình, giữ những người còn lại để họ có thể hoạt động. Và chúng ta sẽ có cuộc chạm trán sau một thời gian, và Chúa Jêsus sẽ đến, và rồi mọi chuyện sẽ kết thúc. Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

67 Bây giờ tôi sẽ nói về con người này, Xa-chê. Và tôi đã bố trí ông ở trên cây này, các bạn biết, với những chiếc lá kéo chung quanh ông. Và rồi khi leo xuống khỏi cây, ông đi về nhà với Chúa Jêsus. Và tôi nói, “Ông trở thành một hội viên của Thương Gia Phúc Âm Toàn Vẹn.” Vì thế nếu Xa-chê có mặt ở đây sáng nay, tôi hi vọng quý vị nhận lời khuyên ích lợi và trở nên một thành viên của hội Thương Gia Phúc Âm Toàn Vẹn.

Quý vị nói, “Phúc Âm Toàn Vẹn ư?” Vâng, thưa quý vị.

⁶⁸ Đó là điều duy nhất Chúa Jêsus muốn rao giảng, sẽ là Phúc Âm toàn vẹn. Đúng thế. Không đúng thế sao? Chắc chắn rồi, vì Ngài là Phúc Âm toàn vẹn. Đúng thế. Ngài không thể phủ nhận chính Ngài.

⁶⁹ Nhưng bây giờ tôi có một vài câu Kinh Thánh được viết ra ở đây, một đoạn trích nhỏ, thông thường, sẽ không mất chỉ vài phút thôi, nếu các bạn chịu nghe với tôi. Và trước khi chúng ta làm điều này...Bây giờ, trong sự thông công gần gũi của chúng ta với nhau, và nói chuyện về bàn tay con gấu, trong xô, và vân vân, bây giờ chúng ta hãy gạt tất cả những điều này sang một bên, và chỉ nghĩ rằng chúng ta đang làm quen. Và, và bây giờ chúng ta muốn đi vào phần sâu xa của Lời.

⁷⁰ Chúng ta hãy cúi đầu giờ này, khi chúng ta đến gần Nó. Bởi vì, chúng ta không có quyền đến gần Lời, mà không thưa với Tác Giả, trước tiên.

⁷¹ Với đầu cúi xuống, mắt nhắm lại, và tôi tin rằng lòng chúng ta cúi xuống cùng với đầu chúng ta. Tôi tự hỏi trong khi ngược mắt lên nhìn khắp cử tọa, nếu có người nào ở đây muốn nói, trong việc giơ tay, “Thưa anh em, mục sư, hãy nhớ đến tôi trong lời cầu nguyện. Tôi là—tôi có nhu cầu hôm nay”? Xin Chúa ban phước cho anh. Xin Chúa ban phước cho anh. Bây giờ Ngài thấy bàn tay của anh em. Anh ấy biết những gì bên dưới bàn tay của anh em, trong lòng của anh em. Xin Ngài nhậm điều đó, là lời cầu nguyện của tôi.

⁷² Lạy Chúa kính yêu, chúng con biết ơn Ngài vì tòa nhà này mà chúng con, là những con cái hèn mọn của Ngài, có thể tự nhóm nhau lại ở đây, và chỉ trò chuyện và có sự thông công với nhau, chỉ là chính mình, khi chúng con đầu phục Đấng Christ, và mong muốn trở nên giống như Ngài hơn. Chúng con đang hầu việc những anh em đang ngồi gần, Chúa ôi, người mà có khả năng rất nhiều đang đứng ở đây để phân phát Lời này, hơn con, đây tó không xứng đáng của Ngài, nhưng lại rơi nhằm phần của con. Và, thưa Cha, con cầu nguyện, hôm nay, rằng nếu con có thể nói điều gì đó không đúng theo ý muốn của Đức Chúa Trời, rằng, trước khi con nói điều đó, Ngài sẽ bịt miệng con lại; giống như

Ngài đã làm với miệng sư tử, một ngày nào đó, để chúng không quấy rầy Đa-ni-ên.

⁷³ Lạy Cha, bây giờ chúng con xin Cha nhớ đến mỗi một người, từng mục sư. Và sự phục hưng này đang diễn ra ở đây trong thành phố, Chúa ôi, cho đến Phúc Âm Ngũ Tuần, Lạy Đức Chúa Trời yêu dấu, con cầu nguyện, rằng Ngài sẽ gửi một cuộc phục hưng đến như vậy để cả thành phố này sẽ được khuấy động bởi Quyền năng của Đức Chúa Trời, rằng tất cả những quán rượu này và những đứa trẻ lang thang trên đường phố sẽ được đưa lên Ngôi của Đức Chúa Trời, và được tràn đầy sự tốt lành của Ngài và Thánh Linh của Ngài. Xin nhậm lời, Cha Thiên Thượng ôi.

⁷⁴ Và chúng con cầu nguyện rằng ngày hôm nay, rằng nếu có đàn ông hay đàn bà, con trai hay con gái, đã được đưa vào buổi nhóm sáng nay, ở đây dưới nơi trú ẩn khỏi tuyết, rằng Đức Thánh Linh lớn sẽ thăm viếng lòng họ và phán với họ trong một đường lối nhiệm mầu. Có lẽ một số người còn đi lang thang bên ngoài, đã từng tận hưởng Ngài, Chúa ôi, nhưng bây giờ bỏ đi; xin đem họ trở lại, Chúa ôi, sáng nay.

⁷⁵ Và chúng con cầu xin cho chi hội này, cho Anh Earl và cho vợ anh, cùng những người khác. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

⁷⁶ Bây giờ xin bẻ cho chúng con Bánh Sự Sống, khi chúng con mở ra những trang của Lời, bởi vì chúng con biết rằng Kinh Thánh không có sự thông giải riêng tư. Nhưng, Đức Chúa Trời không cần chúng con thông giải Lời Ngài, Ngài là người thông giải của Chính Ngài. Ngài phán ngày nọ, “Hãy có sự sáng,” và có sự sáng. Ngài phán, “Một trinh nữ sẽ chịu thai,” và nàng đã chịu thai. “Trong những ngày sau rốt Ta sẽ đổ Thần Ta trên mọi loài xác thịt,” cho dù thế gian nói gì đi nữa, Ngài đã làm điều đó. Ngài không cần sự thông giải. Ngài thông giải Lời của Chính Ngài bằng cách làm cho Nó sống và minh chứng Nó là vậy. Xin đến với lòng chúng con, Đức Chúa Jêsus ôi, và thông giải cho chúng con, ngày nay, những điều chúng con cần. Chúng con cầu xin như Danh Chúa Jêsus. A-men.

⁷⁷ Bây giờ trong Kinh Thánh, nếu anh em muốn lật ra. Tôi tin rằng tôi chưa bao giờ có một sứ điệp mà tôi đã cố gắng cam kết để nói tiếp, mà tôi chưa bao giờ đọc Lời lần đầu tiên. Bởi vì, lời

của tôi sẽ thất bại, tôi là một con người. Nhưng Lời của Ngài thật không thể thất bại, Ngài là Đức Chúa Trời. Vì vậy bây giờ chúng ta hãy chuyển sang một đoạn trích nhỏ, và chúng ta sẽ ra ngoài chỉ trong khoảng ba mươi, bốn mươi phút, ý Chúa.

⁷⁸ Về sách Khải huyền bây giờ, chúng ta muốn lật sang chương thứ 3 của sách Khải huyền, bắt đầu với câu 14. Và chúng ta chỉ muốn đọc phần đó, đó là Sứ điệp cho Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê. Và tôi tin, và tôi—tôi cho rằng hầu hết tất cả những người đầy dẫy Thánh Linh và những người đọc Kinh Thánh đều tin, có thể nói *a-men* với điều đó, rằng chúng ta đang ở trong Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê, vì đó là thời đại cuối cùng. Hãy lắng nghe Sứ điệp về tình trạng của hội thánh vào lúc này.

*Và với thiên sứ của hội thánh của...Lao-đi-xê viết:
Những lời này của Đấng A-men, đáng làm chứng thành
tín và chân thật, đáng làm đầu cội rễ cuộc sáng thế của
Đức Chúa Trời;*

*Ta biết công việc của người,...người không lạnh cũng
không nóng: Ta ước rằng người lạnh hoặc nóng thì hay.*

*Vậy vì người hâm hẩm, không lạnh cũng không nóng,
nên Ta sẽ mưa người ra khỏi miệng Ta.*

*Vì người nói rằng, Ta giàu có, và của cải dư dật, không
thiếu thốn gì; và người không biết rằng mình khổ sở,...
khốn khó,...nghèo ngặt,...đuối mù, và lòa lờ:*

*Ta khuyên người hãy mua vàng thử...lửa của Ta, hầu
cho người trở nên giàu có; và mua những áo trắng, hầu
cho người được mặc vào, và điều xấu hổ về sự trần truồng
người khỏi lộ ra; lại mua thuốc xức mắt để tẩy sạch mắt
người, hầu cho người thấy được.*

*Những kẻ Ta yêu, thì Ta quả trách sửa phạt: vậy hãy có
lòng sốt sắng, và ăn năn đi.*

*Này, Ta đứng ngoài cửa, mà gõ: nếu ai nghe tiếng Ta,
mà mở cửa cho, thì Ta sẽ vào cùng người ấy, và ăn bữa
tối với người, và người với Ta.*

Với kẻ nào thắng, Ta sẽ cho ngồi với Ta trong ngai Ta, như chính Ta cũng thắng, và ngồi với Cha Ta trong ngai Ngài.

Ai mà có tai, hãy để người ấy nghe lời Thánh Linh phán cùng các hội thánh.

79 Xin Chúa ban phước cho việc đọc Lời này. Bây giờ tôi muốn lấy, chỉ trong chốc lát, một đề tài nhỏ, được gọi là, *Cửa Trong Cửa. Cửa Trong Cửa*. Bây giờ đây là một rất...*Cửa Trong Cửa*, là ba chữ. *Cửa Trong Cửa*.

80 Anh em có thể nói với tôi, “Thưa anh, có lẽ có hàng trăm người ở đây. Thế, anh không nghĩ đó hầu như về một đề tài nhỏ, trong khi anh đang đứng trước hàng trăm linh hồn sao?”

81 Ồ, điều đó, điều đó có thể đúng, chủ—chủ đề thì nhỏ. Nhưng không phải là tính về kích thước của chủ đề, mà—mà quan trọng là nội dung, nó là gì. Đó—đó là những gì đề tài này nói đến, mới quan trọng.

82 Giống như, tôi tin rằng đó là ở Louisville, Kentucky, một thời gian trước đây, một—một cậu bé đang ở trên gác xép, đang loay hoay với vài cái rương cũ trên gác xép, và cậu tình cờ bắt gặp một con tem bưu chính kiểu cũ. Ồ, điều đầu tiên trong tâm trí cậu ấy, cậu có thể mua một cây kem ốc quế cho việc đó. Có một người sưu tầm tem ở góc phố, vì thế cậu đi xuống phố, nhanh hết sức. Và nói, “Ông sẽ cho tôi cái gì cho con tem này?”

83 Người sưu tầm tem nhìn qua, và con tem hầu như đã phai màu. Ông ta nói, “Tôi sẽ đưa cho cậu một đô-la.”

84 Chao ôi, con tem đó được bán dễ dàng. Cậu sẽ bán nó đi để lấy một đồng kên, và rồi rất vui vì nó, tưởng mua được một que kem, nhưng nó được bán với một đô-la. Người sưu tầm tem đã bán nó với giá năm trăm đô-la. Và sau đó, tôi không biết thật sự nó đã đi đâu, nó đã được bán hàng trăm đô. Anh em thấy đấy, một mảnh giấy nhỏ chẳng có gì nhiều, chỉ là một mảnh giấy mà các bạn không muốn nhặt trên nền nhà. Nhưng, mảnh giấy đó không được tính đến, chính những gì ở trên mảnh giấy đó, là điều đáng kể.

⁸⁵ Đó là cách xảy ra với việc đọc Lời Đức Chúa Trời. Đó không chỉ là loại giấy, giá trị của tờ giấy hay kích thước của tờ giấy, mà còn là những gì được viết trên tờ giấy đó. Và một tờ là đủ để cứu một thế giới, nếu nó được đón nhận theo cách đó.

⁸⁶ Cách đây ít lâu có...Tôi đã đọc một câu chuyện về những ngày của người cao quý của chúng ta...Một trong những Tổng thống vĩ đại nhất mà tôi nghĩ đất nước từng có là—là Lincoln. Không phải vì ông ấy đến từ Kentucky, mà vì ông ấy là một người vĩ đại. Ông không được học hành, nhưng vẫn là—là điều gì đó trong lòng của ông, mục đích nào đó.

⁸⁷ Tôi—tôi thích một người có khả năng. Tôi thích những người có thứ gì đó mà họ đang đấu tranh cho, chứ không chỉ nói loanh quanh, “Ồ, dù mọi chuyện xảy ra sẽ ổn thôi.”Ồ, để đứng và xem nó! Và Lincoln không bao giờ để việc học của mình cản trở; ông có việc gì đó phải làm. Tôi nghĩ mọi Cơ-đốc nhân đều nên như vậy, hãy tìm ra mục đích của bạn và đi thực hiện nó.

⁸⁸ Mọi thành viên của chi hội này, chỉ không, “Chà, chúng ta dùng điểm tâm mỗi tháng một lần,” đó không phải là vấn đề, “hoặc một lần vào thứ Bảy mỗi tuần.” Có một mục đích trong đời sống, điều gì đó anh em sẽ làm. Hãy làm nó. Đức Chúa Trời đặt để anh em ở đây; hãy làm điều gì cho nó, mỗi thành viên của mọi hội thánh. Có một sự phục hưng trong thành phố. Sự phục hưng đó ở đây vì một mục đích. Chúng ta hãy làm điều gì đó từ nó. Chúng ta hãy làm điều gì đó về nó.

⁸⁹ Ông Lincoln. Có một người mà...bạn trẻ, anh ấy—anh ấy đã tham gia chiến tranh, và—và anh ấy đã—anh ấy đã hèn nhát, ngay từ đầu. Và trong thời gian làm nhiệm vụ, anh ta—anh ta—anh ta đã rút lui khỏi vị trí của mình; và họ đã tìm thấy điều gì đó chống lại anh ta, rằng anh ta sẽ phải bị bắn. Và, ồ, anh ta... điều đó thật kinh khủng. Và một bạn trẻ rất yêu mến anh ấy, đã đến gặp Ông Lincoln, để được ân xá. Ông ấy là Tổng thống vào thời điểm đó, tại Hoa Kỳ ở đây, và vì vậy anh ấy đã đến gặp ông ấy để được ân xá.

⁹⁰ Và anh đã nói với ông, khi anh ra khỏi xe ngựa của mình; và Ông Lincoln, một người miền nam điển hình, cao, có râu, mảnh khảnh. Và anh ta nói, “Thưa ngài Lincoln, có một chàng trai sắp

chết, trong hai ngày nữa, bị bắn, bởi vì anh ta đào tẩu trong thời gian chiến đấu.” Và anh ấy nói, “Thưa ngài Lincoln, anh ta không phải là một chàng trai hư. Nhưng tất cả những súng hỏa mai bắn, và—và những người sắp chết, anh ta bị bắn loạn. Và anh ta quá bối rối, đến nỗi, giờ hai tay lên và la hét.” Anh ấy chạy lại, nói, “Tôi đã biết cậu ấy.” Nói, “Thưa ngài Lincoln, chỉ có tên của ngài trên mảnh giấy này mới có thể cứu cậu ấy. Ngài sẽ làm điều đó chứ?”

⁹¹ Dĩ nhiên, Cơ-đốc nhân cao quý này ký nhanh trên tờ giấy, “Được tha, *A gì đó*.” Ký tên của ông, “Abraham Lincoln, Tổng thống nước Hoa Kỳ.”

⁹² Người đem thông điệp đi thật nhanh hết sức. Và anh ấy chạy đến phòng giam, anh nói, “Anh được tự do! Anh được tự do! Đây là lệnh tha của Ngài Lincoln, chữ ký của Ngài Lincoln đây này. Anh được tự do!”

⁹³ Anh ta nói, “Sao anh biết tôi sắp chết ngày mai, mà lại đến nhạo cười tôi?” Anh ta nói, “Hãy mang cái đó ra khỏi đây, anh chỉ chế nhạo tôi.” Và anh ta không muốn nhận nó. Anh ta nói, “Không, tôi—tôi không cần nó.” Nói, “Anh chỉ đang làm...” Nói, “Nếu đó là—là Tổng thống,” nói, “nó sẽ có quốc—quốc huy, và sẽ có giấy tờ phù hợp của ông ấy.”

Anh ấy nói, “Nhưng đó là chữ ký của ông ấy!”

⁹⁴ Anh ta nói, “Làm sao tôi biết được chữ ký của ông ấy?” Anh ta nói, “Anh chỉ đang chế nhạo tôi, anh đang cố gắng làm cho tôi cảm thấy dễ chịu.” Và anh ta cứ bắt đầu la hét, quay lưng đi. Chàng trai đó đã bị bắn sáng hôm sau.

⁹⁵ Sau khi chàng trai đã chết, và tên của Tổng thống ghi trên mảnh giấy này, rằng đã được tha, vậy thì điều gì xảy ra? Và họ đưa ra nó ra tòa án liên bang xét xử. Và đây là quyết định của tòa án liên bang của chúng ta, là quyết định tối cao của tất cả các tòa án chúng ta. Những gì đôi khi họ nói, chúng ta không thích quyết định của họ, nhưng dù sao đi nữa chúng ta phải tôn trọng nó, đấy, bởi vì đó là bốn phận bắt buộc. Đó là sự tối hậu. Bây giờ, quyết định này nói thế này, “Một lệnh tha không phải là một lệnh tha trừ khi nó được nhận như một lệnh tha.”

⁹⁶ Và đó là đường lối Lời của Đức Chúa Trời. Đó là một sự tha thứ nếu Nó được nhận như một sự tha thứ. Và Đó là Lời của Đức Chúa Trời, Đó là quyền năng của Đức Chúa Trời, dành cho những ai sẽ tin Nó và chấp nhận Nó.

⁹⁷ Cho dù thế nào đi nữa, anh em nhìn vào Nó, và anh em nói, “Ồ, điều đó đã bị lộn xộn, đã có một triệu bản dịch, và hết thấy đều thế, tất cả đều thế thôi.” Nó có thể là điều đó với người nào đấy.

⁹⁸ Nhưng, với tôi, Đó vẫn là Lời Đức Chúa Trời, “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Ngài có nghĩa vụ phải tuân theo Lời đó.

⁹⁹ Vậy thì Ngài phải phán xét hội thánh, ngày nào đó. Và nếu Ngài phán xét nó bởi giáo hội Công giáo, mà họ nói rằng Ngài sẽ, thì Ngài sẽ phán xét nó bởi một trong những giáo hội Công giáo nào? Họ khác nhau với người khác. Nếu Ngài phán xét nó bằng giáo hội Giám Lý, anh em Báp-tít bị hư mất. Nếu Ngài phán xét bằng giáo hội Ngũ Tuần, những giáo hội còn lại hư mất.

¹⁰⁰ Nhưng Ngài sẽ không phán xét điều đó qua giáo hội. Kinh Thánh nói, “Ngài sẽ phán xét thế gian bằng Đức Chúa Jêsus Christ, và Đấng Christ là Lời.” Vì vậy anh em thấy chúng ta không bào chữa, Đó là Lời Đức Chúa Trời, rằng Ngài phán xét chúng ta; và dù nhỏ đến đâu, một từ cũng có ý nghĩa đối với Điều này, Khải huyền 22:18 đã nói.

¹⁰¹ Trước tiên, tôi sẽ bắt đầu trong Sáng Thế ký. Đức Chúa Trời đã ban cho nhân loại Lời Ngài, để tự củng cố họ khỏi sự chết, tội lỗi, và buồn bực, hay bất cứ tai họa nào. Một sợi xích, của Lời Ngài. “Người không được đụng đến cây này, vì, ngày nào người ăn, ngày đó người chết.” Và một sợi xích chỉ tốt nhất ở mắt xích yếu nhất của nó. Và linh hồn của chúng ta đang treo lơ lửng trên địa ngục, bám vào xiềng xích này; làm đứt một trong số chúng, đó là tất cả những gì anh em phải làm. Ê-va không hề phá vỡ một câu nào, bà đã phá vỡ một Lời, bởi Sa-tan. Đó là điều đầu tiên của Sách.

¹⁰² Giữa Sách này Chúa Jêsus đến, và phán, “Người ta sống không chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi Lời.” Không phải

một phần của chúng, chỉ một chút ở đây một chút và ở đó, nhưng, “Mọi Lời được phán ra từ miệng Đức Chúa Trời.”

¹⁰³ Khi Ngài chết, đã sống lại, và đi về Trời, rồi trở lại và ban cho Giảng...mà Ngài đã phán ở đó sau khi Ngài sống lại. Nói, “Điều gì nếu...” Nói, “Điều gì sẽ xảy ra với người này?”

¹⁰⁴ Chúa Jêsus phán, “Nếu Ta muốn người cứ ở cho tới khi Ta đến thì can hệ gì với người?” Không biết chính xác đời sống ông sẽ thế nào, nhưng chức vụ của ông sẽ tiếp tục. Và Ngài đã cất ông lên, trong chương 4 Khải huyền, và cho ông thấy mọi việc đã đến, mà chúng ta đang sống, ngay cả trong đoạn trích này ngày hôm nay.

¹⁰⁵ Và rồi đến chương 22, chương cuối cùng, câu thứ 18, Ngài phán, “Nếu ai bớt đi một Lời trong Sách này, hay thêm một lời vào Nó, thì phần của người đó sẽ bị lấy đi khỏi Sách Sự Sống.” Hiểu không? Vì vậy chúng ta tin rằng người ta sống bởi mọi Lời của Đức Chúa Trời. Tôi tin điều đó và tôi biết đó là thật. Cho dù nó nhỏ bé, thế nào đi nữa. Nó chỉ lấy một lời, để làm điều đó.

¹⁰⁶ Nghĩ về bé nhỏ và tầm thường thế nào, khi thấy nhiều người bạn Canada đang ngồi đây. Tôi nhớ tôi đã ở Canada khi Vua George...Người mà tôi có đặc ân đến cầu nguyện cho, khi vua được chữa lành bệnh đa xơ cứng đó; ngày hôm đó ông đang đau khổ vì chứng xơ cứng, và ông cũng bị bệnh dạ dày, một ung nhọt; như nhiều anh em người Canada và người Mỹ cũng biết. Nhưng thấy ông đi xuống ngang qua đó, ngồi trong chiếc xe ngựa ấy, ông—ông là một ông vua. Ông đã cư xử như một vị vua. Hoàng hậu xinh đẹp của vua ngồi bên vua, trong chiếc áo dài màu xanh dương, và khi vua xuống phố.

¹⁰⁷ Và một người bạn của tôi, và tôi, đang đứng cùng nhau. Và khi cỗ xe đó đi qua, anh ấy chỉ quay đầu lại và bắt đầu khóc. Tôi đặt tay lên vai anh và nói, “Có chuyện gì vậy?”

¹⁰⁸ Anh ấy nói, “Anh Branham, vua và hoàng hậu của tôi đấy.”Ồ, tôi—tôi có thể đánh giá cao điều đó.

¹⁰⁹ Vì vậy, tôi nghĩ, “Nếu một người Canada, dưới sự đứng đầu của chính phủ, không phải là người đứng đầu chính phủ, nhưng vẫn là người đứng đầu chính phủ, của nước Anh, và việc đi

ngang qua nhà vua, nó có thể khiến một người Canada khóc, quay đầu lại và khóc, thì chúng ta sẽ làm gì khi chúng ta nhìn thấy Vua của chúng ta?” Và để nghĩ về nó, phần của chúng ta sẽ là Nữ Hoàng.

¹¹⁰ Sau đó, tất cả trẻ em đều chạy ra khỏi trường học, những đứa trẻ, chúng được phát cho lá cờ nhỏ, nước Anh. Lá cờ Canada được gọi bằng tên gì khác. Anh Fred, lá cờ Canada được gọi là gì? [Anh Fred Sothmann nói, “Quốc kỳ Anh.”—Ed.] Quốc kỳ Anh. Nhưng người ta phát cho chúng lá cờ Anh, nhỏ, để vậy. Và khi nhà vua đi ngang qua, hết thấy trẻ em đứng bên ngoài, vậy lá cờ của—của chúng, và la lên với vua. Và—và có những ban nhạc đang chơi bài *Chúa Phù Hộ Nhà Vua*, khi ông diễu hành qua đường phố.

¹¹¹ Ồ, nếu các bạn có thể thực sự có được một...Các bạn có được cơ hội xem thấy về những gì đang xảy ra ở sự sống lại đó tại đó!

¹¹² Và khi chúng đã được chỉ dạy, những đứa trẻ, trở lại trường ngay sau khi cuộc—cuộc diễu hành chấm dứt. Và, bọn nhỏ đi về, nhà trường thiếu một cô bé. Và họ đi khắp nơi, để tìm đứa bé, lên xuống các đường phố. Và, cuối cùng, phía sau cột điện báo, một bé gái nhỏ, bé, tí xiu, nhỏ xiu đứng, cứ khóc nức nở từ trái tim nhỏ bé của mình.

¹¹³ Ồ, cô giáo bông bé lên và...[Băng trống—Bt.] “Có chuyện gì vậy? Con không thấy nhà vua sao?”

Nó nói, “Có, con đã thấy nhà vua.”

Nói, “Con—con đã không vậy cờ của con à?”

Nó nói, “Có, con—con đã vậy cờ.”

Cô ấy nói, “Ồ, vậy thì, tại sao con lại khóc?”

¹¹⁴ Nó nói, “Thưa cô, cô biết đấy, con thấp quá, những bạn khác đứng trước con, họ lớn hơn. Và con đã vậy cờ, nhưng nhà vua không thấy.” Và nó òa khóc về điều đó. Thế đấy, đó có thể là Vua George không thấy hình dáng, đứa bé ấy. Ông không thể thấy tấm lòng yêu nước của nó, và nó cảm động vì ông biết chừng nào. Vì nó quá thấp.

¹¹⁵ Nhưng điều đó không xảy ra như vậy đối với Vua của chúng ta! Ồ, điều nhỏ nhất nhất chúng ta làm, Ngài thấy nó. Và Ngài biết chính những điều và những suy nghĩ trong lòng chúng ta,

bất cứ điều gì chúng ta làm, nó nhỏ bé thế nào. Và chúng ta hầu việc Ngài như thế nào? Khi chúng ta hầu việc lẫn nhau. Nếu tôi không yêu anh em, làm sao tôi có thể yêu Ngài? Hiểu không? “Hễ các người làm việc đó cho một người trong những người rất hèn mọn này của Ta, ấy là các người đã làm cho điều đó cho Ta.” Hiểu không?

¹¹⁶ Đó là—đó là chính những điều nhỏ nhặt mà chúng ta để lại chưa làm xong, đôi khi, sẽ phá vỡ toàn bộ chuỗi, anh em thấy đấy, và để chúng ta hành động tự do, chỉ có đầu óc giáo phái, và quên đi những điều nhỏ nhặt thực sự là những—những điều thiết yếu. Mọi việc, mọi Lời Đức Chúa Trời, là chủ yếu. Không một Lời nào có thể bị bỏ ra. Chúng ta phải lấy từng Lời của Nó, giống như cách Nó đã được viết ra.

¹¹⁷ “Ta đứng ngoài cửa,” Chúa Jêsus phán, trong Thời đại Lao-đi-xê này, “và gõ.” Anh em có để ý, thời đại hội thánh duy nhất mà Ngài bị đuổi ra khỏi hội thánh của Ngài không? Tất cả các thời đại hội thánh khác, Ngài ở trong hội thánh. Qua những tín đồ Giám Lý, và Lutheran, và vân vân, Ngài ở bên trong, hội thánh. Nhưng ở đây Ngài ở bên ngoài, những tín điều và những thứ của chúng ta đã đẩy Ngài ra khỏi nhà thờ. Nhưng Ngài vẫn đứng ngoài kia, vẫn gõ cửa, “Hễ ai nghe tiếng Ta mà mở cửa cho, Ta sẽ vào cùng người ấy, ăn bữa tối với họ, và ban sự chữa lành cho đôi mắt người ấy, và—và mặc áo cho người, và ban cho người sự giàu có trên Trời; hễ ai nghe tiếng Ta gõ cửa.”

¹¹⁸ Tôi nghĩ tôi có thể nghĩ ra tên của họa sĩ mà đã vẽ bức tranh đó, vẽ một bức tranh, đúng hơn, vẽ ở cửa. Khi ông...Anh em biết đấy, tất cả những bức tranh vĩ đại trước tiên phải đi qua hàng lối, hay phòng sảnh của các nhà phê bình, trước khi chúng có thể được treo lên trong Đại sảnh Danh vọng. Bức tranh gốc đó bây giờ sẽ có giá trị hàng triệu đô-la.

¹¹⁹ Nhưng, xem đấy, nó giống như Hội thánh, phải đi qua hành lang những người chỉ trích. Chúng ta phải trải qua. Anh em sẽ bị gọi là “thánh quá máu,” anh em sẽ bị gọi mọi thứ. Nhưng nếu anh em có thể chỉ giữ vững vị trí của mình trong Đấng Christ, thì ngày nào đó Ngài sẽ lấy chúng ta vào Đại sảnh Danh vọng. Nhưng trước tiên chúng ta phải chịu đựng những lời chỉ trích.

Đó là nơi sự nhỏ nhen của chúng ta đứng, ở đó là nơi nó thể hiện ra. “Người không thể chịu sự trừng phạt như đứa con hoang, thì không phải là con cái của Đức Chúa Trời.” Cho dù người ấy đã tham gia bao nhiêu giáo hội, và bất cứ điều gì người ấy đã làm, người ấy vẫn vậy, nếu người ấy không thể chịu được hình phạt, người ấy là con ngoài giá thú, và người ấy không phải là con thực sự của Đức Chúa Trời. Nhưng một đứa con thực sự, chân chính của Đức Chúa Trời không quan tâm thế gian nói gì, mọi thứ khác chỉ là thứ yếu. Tâm trí người ấy phải hướng về Đấng Christ, và điều đó ổn thỏa. Vâng. Bất cứ điều gì Đấng Christ phán làm, người ấy sẽ làm. Nơi nào Chiên Con đi, họ đi cùng Ngài, bất cứ nơi đâu. Và rồi anh em thấy sự hiện ra của Ngài, Sự Hiện Diện của Ngài, và những gì Ngài làm. Ngài luôn luôn ở cùng dân sự Ngài, Cô Dâu của Ngài. Ngài tỏ tình với nàng. Ngày nào đó sẽ diễn ra một Tiệc Cưới.

¹²⁰ Và họa sĩ này, tuy nhiên, khi nó đi qua các nhà phê bình, một nhóm các nhà phê bình đã tập trung xung quanh họa sĩ này. Tôi không thể nghĩ ra tên của ông ấy. Tôi đang cố nghĩ về Michelangelo, nhưng ông ấy là nhà điêu khắc tượng đài của Môi-se. Nhưng tôi không thể nghĩ ra tên của ông ấy. Nhưng, tuy nhiên, ông nói, “Hình ảnh của anh là xuất sắc,” nói, “tôi không có gì mà tôi có thể nói chống lại bức tranh.” Ông nói, “Bởi vì, Ngài đang nắm chiếc đèn lồng trong tay Ngài, điều đó cho thấy Ngài cũng đến, vào lúc tối nhất của đêm.” Ông nói, “Và lúc đó Ngài đứng nơi cửa, với đầu Ngài, tai Ngài, vì thế Ngài sẽ không...chắc chắn không bỏ qua lời kêu gọi yếu ớt nhất. Ngài hướng tai về phía cửa, và Ngài đang gõ cửa.” Ông nói, “Nhưng, ông biết đấy, thưa ông, có một điều mà ông quên trong bức tranh của mình.”

¹²¹ Và người họa sĩ, đã mất cả đời để vẽ nó, anh ấy nói, “Điều mà tôi đã quên là gì, thưa ông?”

¹²² Ông ấy nói, “Cho dù Ngài gõ bao nhiêu đi nữa, đấy, ông quên đặt cái chốt cửa ở trên đó. Không có cái chốt cửa trên cánh cửa.” Nếu anh em để ý cánh cửa, ở đấy không có chốt cửa ở trên đó.

¹²³ “Ồ,” họa sĩ nói, “tôi đã vẽ nó như vậy. Ông thấy đấy, thưa ông,” anh ấy nói, “cái chốt ở bên trong. Ông là người mở cửa đó. Ông mở cánh cửa.”

¹²⁴ Ồ, một người gõ cửa một người khác để làm gì? Người đó đang cố gắng được đi vào. Ngài đang cố để được vào trong. Người đó có lẽ có điều gì đấy muốn nói và bàn bạc với bạn. Người có một sứ điệp dành cho bạn. Và đó là lý do tại sao mọi người gõ cửa nhà của người khác. Họ có một số lý do để làm điều đó. Không thể có chuyện đó xảy ra mà không có lý do nào đó. Các bạn sẽ không đi đến nhà một người trừ phi có một lý do nào đó để đi; nếu không có gì khác, thăm viếng, gửi cho anh ấy một thông điệp, hoặc điều gì đó. Có lý do nào đó để một người đi gõ cửa nhà người khác.

¹²⁵ Ở đâu có câu hỏi, ở đó phải có câu trả lời. Không thể có câu hỏi mà không có câu trả lời. Vì vậy đó là những gì chúng ta tìm kiếm trong Kinh Thánh, những câu hỏi này trong thời đại, Kinh Thánh có câu trả lời. Và Đấng Christ là Câu Trả Lời đó.

¹²⁶ Bây giờ, nhiều người quan trọng đã gõ cửa, trải qua thời gian của cuộc đời, và nhiều người đã gõ nhiều lần trong quá khứ; và có lẽ, thời gian cứ trôi đi, sẽ có nhiều người quan trọng, hơn nữa.

¹²⁷ Bây giờ, điều đầu tiên, có lẽ, nếu ai đó gõ cửa nhà bạn, nếu có thể, bạn sẽ phóng nhanh đến và kéo rèm, xem ai ở đó.

¹²⁸ Nếu anh em đang bận, như chúng ta tuyên bố chúng ta làm hôm nay, “Bạn quá không đi nhà thờ được; quá bận để làm *điều này*. Và, các bạn biết đấy, giáo hội của tôi không tin vào thứ đó.” Và, đấy, đôi khi, chúng ta chỉ hơi lạc lõng một chút, với Lời.

¹²⁹ Nhưng anh em kéo màn lại, rồi muốn thấy ai đang đứng đó. Và nếu đó là một người quan trọng, anh em chạy nhanh đến cửa.

¹³⁰ Bây giờ chúng ta hãy quay trở lại một chút, và lấy một vài người đã gõ cửa. Hãy quay trở lại và nghĩ về Pha-ra-ôn ở Ai Cập, hàng trăm năm trước. Chuyện gì xảy ra nếu—nếu Pha-ra-ôn, vua Ai-cập, xuống nhà một nông dân? Và người nông dân này đã có phần bất mãn với Pha-ra-ôn, và ông không tin các chính sách của vua, và ông lãnh đạm với nhà vua. Và—và, nhưng ở đây đứng Pha-ra-ôn, đang đứng ở cửa của một—một thợ xây gạch hay thợ đắp bùn, như chúng ta gọi thế, dưới Ai Cập. Và ông đã kéo bức màn, và thấy Pha-ra-ôn quyền lực đứng ở cửa. Và vua đang gõ cửa; gương mặt mỉm cười. [Anh Branham gõ vào cái gì đó—Bt.]Ồ, người nông dân đó sẽ mở cửa và nói, “Xin mời vào, Pha-ra-ôn

đại đế, nguyện đây tớ hèn mọn của vua được ớn trước mặt vua. Nếu có cái gì trong các bức tường tôi, thì tôi cũng như nô lệ của vua, thưa Pha-ra-ôn. Vua đã ưu đãi tôi hơn anh em tôi. Vua đến nhà tôi, mà tôi là một kẻ nghèo hèn. Vua chỉ thăm viếng các vua chúa và—và những người quý tộc và quan trọng. Còn tôi không quan trọng. Nhưng vua—vua thăm viếng tôi, vua đã tôn vinh tôi, thưa Pha-ra-ôn. Đây tớ hèn mọn này có thể làm gì cho ngài?” Cho dù Pha-ra-ôn yêu cầu bất cứ điều gì, ngay cả mạng sống, người đó sẽ cho nó. Chắc chắn vậy. Đó là một vinh dự.

¹³¹ Hay, nói chẳng hạn, Adolf Hitler quá cố, khi ông làm Quốc trưởng của nước Đức. Điều gì sẽ xảy ra nếu ông đi xuống nhà của một người lính? Và đám lính Quốc xã còn trẻ đó cầm trại xung quanh, và, các bạn biết điều trước tiên, ồ, một người nào đó gõ cửa. Và người lính tầm thường nói, “Ài chà, sáng nay tôi cảm thấy tệ hại! Minh ơi, nói họ đi đi.”

¹³² Và cô ấy đi nhanh đến cửa, và kéo bức màn lại. Cô nói, “Chồng ơi! Chồng ơi, dậy, nhanh lên!”

“Có chuyện gì vậy? Ai đang đứng đó?”

“Hitler, Quốc trưởng của nước Đức!” Ồ, chao ôi!

¹³³ Người lính nhỏ bé đó nhảy ra, nhanh chóng, mặc quân phục, và đứng nghiêm. Bước đến cửa, và mở khóa cửa, và mở cửa ra, và nói, “Heil Hitler!” Hãy xem, ông ấy là một người vĩ đại, những ngày ông ấy ở nước Đức. “Tôi có thể làm gì?”

¹³⁴ Nếu ông nói, “Đi đến sườn núi đó nhảy xuống,” anh ta phải làm điều đó. Tại sao? Không còn nữa, không còn một người nào quan trọng hơn ở nước Đức, trong thời của Đức quốc xã, hơn Adolf Hitler. Ông là một người đàn ông vĩ đại. Và ông...Và, thật vinh dự biết bao, khi ông chỉ thăm viếng những tướng lãnh và những người quan trọng, nhưng ở đây ông lại đến cửa nhà một người lính bộ binh tầm thường! Ồ, đó chắc chắn sẽ là một vinh dự lớn cho anh.

¹³⁵ Còn, vậy thì, Flagstaff thì sao? Chúng ta sẽ hiểu điều đó kỹ hơn. Điều gì sẽ xảy ra nếu chiều nay, rằng—rằng Tổng thống của chúng ta, Ông Johnson, L. B. Johnson, điều gì sẽ xảy ra nếu ông xuống máy bay, ở đâu đó ngoài đây? Và bây giờ chúng ta hết

thầy chỉ ở trong một tầng lớp. Hết thầy chúng ta đều nghèo. Có lẽ một người có công việc tốt hơn một chút, có lẽ một ngôi nhà đẹp hơn, nhưng, rốt cuộc, chúng ta chỉ là con người. Nhưng nếu như ông ấy hạ cố đến thăm nhà anh em ở đây, có lẽ người hèn hạ nhất của chúng ta, và ông ấy gõ cửa; và anh em đi đến mở, và kìa Tổng thống L. B. Johnson ở đấy thì sao?Ồ, đó sẽ là một vinh dự lớn. Anh em có thể khác biệt, về chính trị. Nhưng anh em là người vinh dự, được Tổng thống nước Hoa Kỳ đến tận cửa nhà. Anh em là ai hay tôi là ai? Và Lyndon Johnson ở cửa nhà anh em kìa! Mặc dù anh em có thể là người của đảng Xã hội hay đảng Cộng hòa, hoặc khác ông ấy một triệu dặm, tuy nhiên đó sẽ là một niềm vinh dự.

136 Anh em biết điều gì không? Bởi vì anh em được ban cho vinh dự này, ồ, ti-vi sẽ đưa điều đó lên truyền hình tối nay. Chắc chắn vậy. Giữa tờ báo ngày mai sẽ có những hàng tít lớn trên đó, trong tờ báo Flagstaff ở đây, rằng, “*John Doe*. Tổng thống nước Hoa Kỳ đã đáp chuyến bay đến Flagstaff ngày hôm qua, trong chuyến viếng thăm không chính thức, và chỉ đi xuống, thậm chí không có lời mời, và gõ cửa” tại cửa của bạn. Khiêm tốn! Vị Tổng thống đó sẽ mang tiếng là một người đàn ông khiêm tốn, vĩ đại như ông ấy, để đến nhà của tôi hoặc của bạn; chúng ta không là ai cả, sau đó đi xuống trò chuyện với chúng ta.

137 Thế nào, anh em có thể bước xuống đường, và nói, “Vâng, tôi là con người đó. Tổng thống đã viếng thăm tôi.”

138 “Hãy đứng yên, để tôi chụp một bức hình nhìn nghiêng của— của anh. Nhìn thẳng vào tôi. Bây giờ các bạn trông thế nào khi đi ra?” Bạn là một người quan trọng. Chắc chắn.

139 Điều gì sẽ xảy ra nếu nữ hoàng nước Anh đến, mặc dù các bạn không ở dưới quyền thống trị của bà? Nhưng sẽ rất vinh dự cho một số phụ nữ trong số các bạn nếu được tiếp đãi nữ hoàng Anh, mặc dù các bạn không nằm dưới sự cai trị của bà. Nhưng, bà là một người vĩ đại, bà là nữ hoàng vĩ đại nhất trên thế giới, vào thời điểm này. Chắc chắn, bà là vậy, đó là nói về chính trị. Nhưng nếu bà xin các chị một vật trang trí rẻ tiền nào đó trên tường nhà các chị, mà các chị từng đánh giá rất cao, thì các chị sẽ

cho bà. Thật sẽ là niềm vinh hạnh cho các chị làm thế. Tất nhiên rồi, bà là nữ hoàng nước Anh.

¹⁴⁰ Còn anh em được vinh dự, bởi Tổng thống. Và mọi người sẽ nói về sự khiêm tốn của nữ hoàng Anh, đáp chuyến bay đến để gặp một phụ nữ nào đó ở Flagstaff, một người không ai biết đến. Và báo chí sẽ đưa điều đó lên, và tin tức sẽ lan nhanh.

¹⁴¹ Nhưng, anh em biết, Người quan trọng nhất của mọi thời đại, Chúa Jêsus Christ, gõ cửa nhà chúng ta. Và Ngài bị đuổi đi, còn trọng hơn cả các vua chúa và bậc thống trị đã từng có. Đúng thế. Và anh em có thể chấp nhận Ngài và đi ra nói điều gì đó về nó, thế gian bên ngoài sẽ cười vào mặt anh em. Không tin tức nào sẽ...

¹⁴² Ai có thể đến nhà anh em vĩ đại hơn Chúa Jêsus Christ? Ai có thể gõ cửa anh em, cao trọng hơn Chúa Jêsus Christ? Ai có thể làm điều đó? Con của Đức Chúa Trời, Đấng có thể gõ cửa nhà bạn, ai có thể quan trọng hơn Ngài? Và tuy nhiên Ngài gõ cửa, ngày này qua ngày khác. Và nếu anh em thậm chí chấp nhận Ngài, anh em được gọi là kẻ cuồng tín. Vì thế, thấy thế gian biết nó như thế nào không? Đúng thế. Nhưng bây giờ Ngài sẽ không đến trừ khi Ngài có lý do để đến.

¹⁴³ Và anh em nghĩ sự khiêm tốn của Tổng thống Johnson, hay nữ hoàng nước Anh, hay bất cứ một người vĩ đại nào, sẽ được bày tỏ ra như thế nào, về sự hạ mình của con người vĩ đại quan trọng đó đến gõ cửa nhà bạn!

¹⁴⁴ Còn về sự hạ mình của Con Đức Chúa Trời thì sao? Chúng ta là ai ngoài những tội nhân, ô uest, “được sinh ra trong tội lỗi, được hình thành trong sự gian ác, đến với thế gian nói dối này?” Và rồi Con của Đức Chúa Trời sẽ đến và gõ cửa nhà chúng ta.

¹⁴⁵ Bây giờ, nữ hoàng nước Anh có thể xin các bạn một đặc ân. Bà có thể lấy cái đó của bạn. Tổng thống cũng vậy, ông ấy có thể yêu cầu bạn làm những việc mà bạn không muốn làm. Ông ấy có thể yêu cầu bạn cho những châu báu mà bạn không muốn từ chối, và điều đó chẳng có ý nghĩa gì, chỉ với ông.

¹⁴⁶ Nhưng Chúa Jêsus mang đến cho các bạn điều gì đó khi Ngài gõ cửa. Ngài mang đến sự tha thứ. Đừng gạt bỏ nó. Vì, như việc

được xét xử ở tòa án chúng ta tại đây, nó cũng sẽ xảy ra ở Nước Thiên đàng thể ấy. Nếu Ngài gõ cửa và mang đến sự tha thứ, và bạn từ chối nó, và chết trong tội lỗi của mình, thì bạn sẽ bị hư mất; mặc dù bạn có vinh dự được ngồi trong một buổi nhóm như thế này, mặc dù bạn có vinh dự được tham dự buổi nhóm phục hưng, hoặc nhà thờ của bạn, và nghe mục sư của bạn rao giảng một sứ điệp Phúc âm. Và bạn đã có khán giả, nói, “Vâng tôi đã ở đó.” Có lẽ, bạn, khó để nói tất cả những gì bạn có thể nói. “Tôi đã nghe sự ca hát. Tôi đã thích nó. Tôi đã nghe những lời làm chứng. Nó là thật.” Nhưng bạn đã từ chối Nó.

¹⁴⁷ Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi là một chàng trai trẻ và tìm thấy một cô gái trẻ; cô ấy xinh đẹp, cô ấy là một Cơ-đốc nhân? Cô ấy sẽ làm cho... Cô ấy đủ tiêu chuẩn... [Băng trống—Bt.] Các bạn không thể tìm thấy lỗi lầm nào với Nó, nhưng các bạn phải để qua một bên những truyền thống của con người. Các bạn nói, “Ồ, tôi tin Điều đó đúng. Tôi hiểu, đã sắp...” Nhưng các bạn phải tiếp nhận nó. Các bạn... Vậy người đàn bà đó trở nên một phần của tôi. Rồi các bạn trở nên một phần của Lời, là Cô Dâu. Nếu Ngài là Lời, Cô Dâu sẽ là Cô Dâu-Lời. Xem đây, chắc chắn sẽ vậy! Đây, các bạn phải chấp nhận Nó. Các bạn sẽ... Các bạn có thể nói điều mình muốn, các bạn có thể khoe khoang về Tổng thống; nhưng thông thường khi đến lượt Chúa Jêsus đến cửa chúng ta, thì chúng ta cứ để Ngài qua một bên. Đây, thật sự chúng ta không muốn liên quan gì với Ngài. Chúng ta nói, “Thôi được, ngày nào khác vậy.”

¹⁴⁸ Nếu các bạn gõ cửa người nào đó thì sao? Bây giờ chúng ta cứ quay lại ngay chung quanh bức tranh một phút. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh em đến gõ cửa nhà ai đó, và anh em có điều gì đó cho họ? Và, rất cuộc, họ đối với anh em cũng giống như anh em đối với Đức Chúa Trời; Thế đấy, nếu anh em làm thế, ồ, được lắm, nhưng anh em không có những sợi dây nào buộc. Vì vậy khi anh em gõ cửa nhà ai đó, và họ nhìn ra ngoài cửa sổ, và kéo rèm lại; hoặc là đến cửa, và nói, “Lúc nào khác đã!”

“Ồ, tôi muốn...”

¹⁴⁹ “Tôi không có thì giờ sáng nay!” Các bạn biết mình có thể làm điều gì chứ? Có lẽ giống như tôi có thể làm, và những người còn lại, các bạn không muốn đi trở lại nữa.

150 Nhưng Chúa Jêsus thì không. “Ta đứng, và gõ,” gõ liên tục. [Anh Branham tiếp tục gõ trên cái gì đó—Bt.] Hiểu không? “Kẻ nào tìm,” không phải tìm kiếm. “Hãy tìm! Người nào gõ!” Gõ, gõ là một sự liên tục, gõ! Đấy, “Kẻ nào tìm kiếm, người đó gõ, nó sẽ...” Không chỉ...

151 Giống như ẩn dụ về quan án không công bình. Người đàn bà đi và muốn xét lẽ công bình, trả thù, nhưng bà không thể có được nó. Ông...Bà đã gõ cửa liên tục và kêu nài. Và bà nói...“Để tránh khỏi bà ấy, ta sẽ trả thù cho kẻ thù của bà ấy.”

152 Huống chi là với Cha trên Trời? Xem đấy, chúng ta nên gõ cửa Ngài. Điều đó nên xảy ra với A-đam, ông nên chạy lên chạy xuống khu vườn, la lên, “Cha ơi! Cha ơi, Cha ở đâu?” Nhưng thay vì thế, thay vì thế, chính Đức Chúa Trời đã chạy khắp vườn, “Con ơi! Con ơi, con ở đâu?” Đấy, điều đó thực sự biểu hiện chúng ta là ai. Chúng ta luôn luôn chạy trốn, thay vì đến nói thẳng ra và thú nhận điều ấy. Chúng ta cố chạy, trốn đằng sau điều gì đó. Đó thật sự là bản chất con người, chúng ta đã có cách ấy. Vâng, thưa quý vị.

153 Quý vị sẽ cho những người này thứ tốt nhất mình có, mọi thứ. Nhưng quý vị sẽ không, quý—quý—quý vị sẽ không muốn tiếp nhận Chúa Jêsus. Tôi không muốn nói hết thầy các bạn, nhưng tôi muốn nói nhiều người ở đây.

154 Hay có lẽ các bạn có thể nói điều này, các bạn có thể nói, “Thưa thầy giảng, tôi vừa mới làm điều đó. Tôi—tôi chỉ mở lòng tôi và để Chúa Jêsus vào. Tôi đã làm điều đó cách đây mười năm. Tôi đã làm điều đó cách đây hai mươi năm.”Ồ, điều đó có thể hoàn toàn chính xác, nhưng đó có phải là tất cả những gì bạn đã làm không? Hiểu không?

155 Tôi muốn hỏi các bạn bây giờ. Nếu anh em muốn mời người nào đó vào nhà, và rồi khi anh em vào bên trong cửa...Người nào đó, đúng hơn, mời anh em vào, nói, “Mời vào.”

156 “Vâng, tôi có một mục đích, tôi sẽ đi ra thành phố và được tôn trọng, anh thấy đấy.” Đó là cách nhiều người tiếp nhận Đấng Christ. “Tôi sẽ...Tôi—tôi thuộc về giáo hội. Tôi thuộc về một nơi A gì đó lớn ở dưới đây, nơi Tiến sĩ Ph. LL. thuộc về, bạn biết đấy. Và

đó là nhà thờ lớn nhất. Thị trưởng đến đó, và mọi thứ, bạn biết đấy. Tôi—tôi thuộc về nhà thờ đó.” Họ để Ngài vào, chỉ bấy nhiêu thôi. “Vâng, tôi sẽ tiếp nhận Ngài,” đấy, vì lợi ích cá nhân.

¹⁵⁷ Nhưng vậy thì điều gì khi Chúa Jêsus vào ở trong lòng? Nhiều người tin nhận Ngài bởi vì họ không muốn xuống địa ngục. Nhưng khi Chúa Jêsus vào trong lòng các bạn, Ngài muốn là Chúa. Không chỉ như Đấng Cứu Rỗi; nhưng, cũng là Chúa. *Chúa* là “quyền cai trị.” Ngài đi vào để—để cai quản.

Vậy thì các bạn nói, “Đúng thế không, Anh Branham?” Chắc chắn.

¹⁵⁸ Chuyện gì xảy ra nếu—nếu tôi mời các bạn đến nhà, và các bạn đi vào cửa? Và các bạn gõ cửa, và tôi nhìn ra ngoài, tôi nói, “Vâng, cứ vào đi. Nếu anh có thể giúp tôi, ồ, anh làm vậy. Nhưng bây giờ, khi các bạn vào, nào, tôi không muốn các anh đi lung tung trong nhà tôi. Các bạn đứng ngay ở cửa đấy!”

¹⁵⁹ Nên nhớ, chủ đề của chúng ta là “các cửa” bên trong cửa. Bây giờ, bên trong tấm lòng con người có nhiều cánh cửa nhỏ, và những cánh cửa nhỏ ấy che đậy rất nhiều điều. Chỉ để Ngài bước vào, điều đó chẳng sao cả, khi Ngài bước vào.

¹⁶⁰ Khi tôi đi vào nhà các bạn, nếu các bạn hoan nghênh tôi vào cửa, ồ, các bạn nói, “Mời vào, Anh Branham. Tôi rất vui mừng được gặp anh!”

¹⁶¹ Tôi sẽ nói, “Chà, thật là một đặc ân cho tôi được vào nhà anh!”

¹⁶² “Ồ, mời anh bước qua và ngồi xuống? Anh Branham à, hãy đi khắp nhà tôi, cứ tự nhiên như ở nhà!”Ồ, chào ôi!

¹⁶³ Tôi sẽ đi đến tủ lạnh, lấy cho tôi một trong những chiếc bánh sandwich lớn tuyệt vời đó, gần như *thế*, cởi giày ra, và vào phòng ngủ và nằm xuống. Và tôi thật có một—một lễ hội ẩm thực thật sự, đấy. Tại sao? Bởi vì tôi cảm thấy được chào mừng. Các bạn đã chào đón tôi. Vì vậy tôi sẽ đánh giá cao nếu các bạn tiếp đón tôi bằng sự vui mừng.

¹⁶⁴ Nhưng nếu tôi vào nhà bạn, và bạn nói với tôi, “Anh đứng ở cửa đó, này, anh đừng có đi lung tung!” Tôi chắc không cảm thấy được chào mừng. Phải không? Không, thấy đấy, anh em sẽ không

cảm thấy được đón mừng. Người nào đó mời anh em vào, và nói, “Nào đợi đã! Vâng, vào đi, nhưng đứng ngay ở đó!”

¹⁶⁵ Bây giờ, có một cánh cửa nhỏ khi bạn đi vào lòng con người. Chúng ta sẽ chỉ nói về một vài trong số họ, đấy. Chúng ta không có thì giờ để đi qua hết những cửa này, bởi vì có nhiều cửa. Hiếu không? Nhưng, chẳng hạn, trong mười phút tới, chúng ta hãy nói về một vài, ba cánh cửa.

¹⁶⁶ Bây giờ, phía bên tay phải của tấm lòng con người, khi bạn bước vào cửa, có một cánh cửa nhỏ ở phía bên phải, và trong đó, được gọi là, cánh cửa kiêu hãnh. Ồ, chao ôi! “Ngài đừng đi vào cánh cửa đó!” Họ không muốn Chúa ở trong đó, trên cánh cửa đó, đó là sự kiêu hãnh. “Tôi là người dòng dõi quý phái. Tôi cần thận! Ồ, vâng, nào nhìn kia, tôi nói với anh em, tôi—tôi...” Đấy, đó là sự kiêu hãnh. “Ngài đừng đi lung tung ở trong đó!” Vậy thì, Ngài không thể cảm thấy được chào mừng chừng nào anh em cứ đóng cửa kiêu hãnh đó lại.

¹⁶⁷ Ngài phải làm bề mặt anh em. Xem đấy, đó là điều Ngài muốn vào. “Ngài muốn nói với con rằng con phải đi xuống đó và—và hành động giống như những người còn lại ư?” Ồ, các bạn không phải làm thế, đó là một điều chắc chắn. “Ồ, tôi sẽ nói cho anh biết, anh nghĩ tôi có thể làm gì khi tôi đã đi đến hội đồng thương gia lần tới? Tôi sẽ làm gì nếu tôi gặp người chủ cửa—của tôi ngày mai? Và rằng, tôi có thể có Thánh Linh đó ở trên tôi, tôi có thể nhảy lên ở đó giữa lúc tôi làm việc, và nói tiếng lạ, ồ, điều đó sẽ làm nhục tôi. Không, hãy ở ngoài đó!”

¹⁶⁸ Đấy, anh em đấy, thấy đó. Vâng, anh em sẽ để Chúa Jêsus vào trong, anh em sẽ gia nhập giáo hội và ghi tên vào, tin nhận Chúa Jêsus làm Đấng Cứu Rỗi mình; nhưng còn về Chúa của mình thì thế nào, khi Ngài phải nắm trọn quyền kiểm soát? Vì Ngài là Chúa, Ngài phải có được tất cả điều đó thuộc về Ngài; anh em, anh em hãy đầu phục Ngài hoàn toàn giờ này.

¹⁶⁹ Nhưng cái cửa kiêu hãnh nhỏ bé đó. “Ồ, anh muốn nói, dành cho phụ nữ chúng tôi, chúng tôi sẽ phải để tóc dài ư?” Vâng, đó là những gì Ngài đã phán. “Chúng ta sẽ phải ngừng làm móng tay, hay trang điểm?” Đó là những gì Ngài phán. “Ồ, bạn nghĩ may áo cổ tròn của tôi sẽ như thế nào? Họ sẽ gọi tôi là lỗi thời.” Thế

đấy, cứ giữ lòng kiêu hãnh của anh chị em. Cứ tiếp tục đi. Ngài sẽ đứng ở cửa, đó là tất cả những gì Ngài có thể đi xa hơn.

¹⁷⁰ Nhưng khi anh em sửa soạn mở cửa đó, hãy để Ngài vào, Ngài sẽ làm sạch điều đó cho các bạn. Quần soóc sẽ ra khỏi đây mà vào sọt rác, và son phấn sẽ đi vào giỏ rác, và người thợ cắt tóc sẽ chết đói nếu chỉ cắt tóc cho phụ nữ, cho một người tin thật sự.

¹⁷¹ Vậy thì nói rằng, “Điều đó không!”Ồ, đúng thế, nó cũng vậy. Đó là những gì Kinh Thánh đã dạy. Đúng thế. Xem đấy, có một lời ngăn ngui ở đó, mà các bạn không muốn Ngài can thiệp.

“Ồ, mục sư của tôi!”

¹⁷² Tôi không quan tâm mục sư nói gì. Đó là những gì Kinh Thánh đã nói, “Thật xấu hổ cho một người phụ nữ để làm như vậy.”

¹⁷³ “Ồ,” các bạn nói, “chúng ta nên dạy chúng ta nhiều điều, Anh Branham, là làm thế nào để có được Đức Thánh Linh, và làm thế nào để trở thành *thế này, thế kia*.” Làm sao quý vị có thể học môn đại số nếu quý vị không biết bảng chữ cái ABC? Thậm chí không biết, hành động như thế nào, trông giống như con người, ăn mặc giống như một người. Thật xấu hổ thấy những người đàn bà này trên đường phố ngày nay.

¹⁷⁴ Tôi đã đến một nơi ngày hôm qua, khi, ồ, một số tốp người hư hỏng bước vào. Họ, những người đàn ông tóc che phủ mắt, thả xuống và xoa xuống lưng, và giống như mặc quần bó sát, như những đứa trẻ nhỏ mặc đến trường, với đôi giày cũ to tướng, miệng há ra một nửa. Các bạn có thể nói họ là những kẻ phạm pháp. Và bước vào đó như thế, nói, “Chúng tôi là người Pháp.”

¹⁷⁵ Ai trên thế gian này có thể thuê một người như thế làm việc cho mình? Làm sao họ kiếm sống? Và tôi thấy một vài chàng trai thực sự đang ngồi ở đẳng kia...Họ đến từ trường đại học dưới đó, những người lập dị này đã làm, hay tôi tin họ tự xưng mình là *những con bọ hung* hay *beatles*, hoặc điều gì đó giống như thế, một số đó đến từ nước Anh. Và rồi ở trong đó giống như thế, ai có thể thuê một người giống như vậy để làm việc cho ông? Anh em sẽ đưa một người như thế vào làm việc của mình không, hỡi

anh em thương gia? Nếu anh em muốn, anh em là, có điều gì đó, anh em chưa đủ gần để mang Thập tự giá.

176 Hãy nhìn những người phụ nữ này ngoài đường, và đó là một sự ô nhục! Có lẽ những người phụ nữ nhỏ bé vô tội với những bộ quần áo nhỏ xíu này, đây, ồ, đó là một sự ô nhục, cách họ nhìn. Ồ, bạn nói, “Ồ, phụ nữ, các bạn đang phạm tội tà dâm.”

177 Họ nói, “Chờ một chút ở đây, chàng trai trẻ! Tôi thật tiết hạnh như tôi...” Điều đó có thể là vậy, trong suy nghĩ của riêng bạn. Và nó có thể là như vậy, chứng minh ngay cả khi kiểm tra y tế, rằng bạn có thể như vậy.

178 Nhưng, hãy nhớ, vào Ngày Phán xét, bạn sẽ phải trả lời về tội tà dâm. Chúa Jêsus đã phán, “Hễ ai ngó đàn bà mà động tình tham muốn, thì trong lòng đã phạm tội tà dâm cùng người rồi,” và chị em tự trao tặng cho người đó. Thấy làm thế nào ma quỷ đã làm cho họ mù không? Đó là một sự ô nhục. Thật là xấu hổ. Bạn thấy đấy, họ—họ có một linh. Nó là một linh làm điều đó. Nó là một linh xấu xa.

179 Nhưng một Đức Thánh Linh chân chính sẽ làm cho một phụ nữ ăn mặc đúng đắn và trong thánh thiện.

180 Vợ tôi nói với tôi, một lần. Chúng tôi đang đi xuống phố, và chúng tôi thấy một người phụ nữ mặc váy, hở lưng ở đất nước của chúng tôi. Đó là một điều rất kỳ lạ, đấy, không có quá nhiều người Ngũ Tuần ở đó. Vì vậy, chúng tôi phát hiện ra cô ấy đã mặc một chiếc váy. Và cô ấy đã nói, “Billy,” nói, “em biết vài người trong số họ những phụ nữ. Họ hát trong dàn hợp xướng ở đây tại các nhà thờ này.”

Tôi nói, “Tất nhiên.”

Nói, “Ồ, và họ tuyên bố là những Cơ-đốc nhân?”

Tôi nói, “Em yêu, kìa. Xem đấy, chúng ta không...”

Nói, “Tại sao người dân của chúng làm thế?”

Tôi đáp, “Kìa, em yêu, chúng ta không thuộc về chủng tộc của họ—của họ chút nào cả.”

Nàng nói, “Gi hử?” Nói, “Họ là những người Mỹ mà.”

Tôi đáp, “Đúng thế, nhưng chúng ta thì không.”

Nàng nói, “Tại sao không?”

Tôi đáp, “Không.”

¹⁸¹ Tôi nói, “Khi anh đi đến nước Đức, anh thấy một linh nước Đức. Khi anh đi đến nước Phần Lan...” Ở phòng xông hơi trên đó, nhiều bạn Phần Lan biết, nữ tắm cho nam. Vì thế, đó thật là linh Phần lan. Những người tốt đẹp mạnh mẽ, nhưng, anh em thấy, bất cứ anh em đi đâu, anh em thấy linh dân tộc ấy.

¹⁸² Anh em đi vào một nhà thờ và quan sát mục sư, nếu ông tự do phóng khoáng và có thái độ kỳ quặc, hội chúng cũng sẽ giống như vậy. Hiểu không? Họ nhận lấy linh của một người khác thay vì Đức Thánh Linh.

¹⁸³ Đó là lý do chúng ta có quá nhiều sự dạy dỗ xuyên tạc Kinh Thánh. Thay vì quay trở lại bản thiết kế, họ đã lấy tinh thần của một giáo phái nào đó. Hiểu không? Nhưng Lời thật xa lạ đối với họ như Nó đã xảy ra trong những ngày Chúa Jêsus đến, giới thiệu Phúc âm thật. Họ nói, “Ngài là ma quỷ. Ngài là quỷ Bê-ên-xê-bun.” Hiểu không? Nhưng anh em thấy được điều đó.

¹⁸⁴ Và nàng đã nói, “Chà, vậy thì, chúng ta không phải là người Mỹ, chúng ta là gì?”

¹⁸⁵ Tôi nói, “Vương Quốc của chúng ta ở Trên cao.” Thấy đó, chúng ta được tự do, được tái sinh. Nước Đức Chúa Trời ở trong anh em. Hãy xem, hành động như ở trên Đó, anh em là đại biểu từ nơi Đó. Tôi nói, “Chúng ta là công dân ở đây, sống ở đây bằng xương bằng thịt. Nhưng, linh hồn của chúng ta, chúng ta là những người hành hương và những người xa lạ.” Bây giờ chúng ta xa lạ với thế giới, ngay cả quốc gia của chúng ta, vì chúng ta đã chấp nhận lời mời khi nó gõ cửa trái tim chúng ta, để trở thành một phần của Ngài, Lời của Ngài. Và Lời sửa chữa chúng ta, làm cho chúng ta sống và làm cho chúng ta hành động như những Cơ-đốc nhân.

¹⁸⁶ Cách đây một thời gian, ở miền Nam, có một chuyện nhỏ. Có một vua...hoặc, một người mua bán. Họ bán nô lệ. Đó là vào thời của—của sự phân biệt, và họ đã có những nô lệ ở miền Nam. Họ là một...Họ sẽ đi ngang qua và mua chúng, giống như bạn mua một chiếc ô tô đã qua sử dụng, giảm giá rất nhiều.

¹⁸⁷ Bây giờ, tôi là một người chủ trương hội nhập, hoàn toàn... Tôi muốn nói một người chủ trương phân biệt chủng tộc. Tôi là người chủ trương phân biệt chủng tộc. Bởi vì, tôi không quan tâm họ tranh cãi thế nào, anh em không thể là một Cơ-đốc nhân mà lại là một người chủ trương hội nhập. Điều đó hoàn toàn chính xác. Đức Chúa Trời thậm chí còn phân rẽ các dân của Ngài. Ngài phân rẽ dân sự Ngài. “Hãy ra khỏi giữa họ!” Ngài là một...Ngài là một người phân biệt chủng tộc. “Thậm chí không...Đừng chạm đến những đồ ô uế của chúng nó!” Ngài đã kéo Y-sơ-ra-ên, chủng tộc Do Thái đó, ra khỏi mọi chủng tộc trên thế giới. Ngài là đáng phân biệt chủng tộc.

¹⁸⁸ Nhưng tôi không tin rằng bất kỳ người nào cũng phải làm nô lệ. Đức Chúa Trời làm nên con người; con người làm nên nô lệ. Tôi không tin con người sẽ cai trị trên người khác, bất cứ chủng tộc nào, màu da, hay bất cứ điều gì.

¹⁸⁹ Nhưng có một sự tách biệt, Cô Dâu của Đấng Christ bị tách biệt khỏi phần còn lại của các giáo hội, và điều đó hoàn toàn đúng: giáo hội tự nhiên và Hội thánh thuộc linh; giáo hội xác thịt, Hội thánh Lời. Nó đã luôn luôn xảy ra. “Chúa Jêsus đã đến với dân Ngài, nhưng dân Ngài không hề nhận lấy Ngài; nhưng hễ ai tin nhận Ngài!”

¹⁹⁰ Vì vậy, đây từng là những người mua, những người môi giới đi ngang qua và mua những nô lệ này. Một lần nọ, có một người đến một đồn điền lớn, và anh ta quan sát họ. Các nô lệ bị đánh đập nặng nề, và mọi thứ, anh em biết đấy. Họ xa nhà; họ sẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Những người Boer, những người Hà-lan, đã đi qua và kiểm họ, mang họ đến đây để bán. Và họ sẽ không bao giờ gặp lại bố nữa, mẹ nữa, không bao giờ gặp lại những đứa con của họ. Họ lai tạo chúng với nhau; đã chọn một người đàn ông to lớn, lai tạo anh ta với một người phụ nữ to lớn, tránh xa vợ của chính mình, để tạo ra những người nô lệ to hơn. Ô, Đức Chúa Trời sẽ khiến cho họ trả lời về điều đó! Đúng thế. Điều đó không đúng.

¹⁹¹ Giống như Abraham Lincoln đã nói một lần, khi ông xuống thuyền ở New Orleans, nhặt chiếc mũ ống khói của mình...

¹⁹² Ông thấy ba hay bốn người da đen bé nhỏ, đi xuống, đứng đó không có giày, nơi họ có...Một con bò đã đẻ và có—có sương giá khỏi mặt đất, họ đang đứng sau khi lừa đàn bò vào. Đôi chân nhỏ bé của chúng nứt nẻ, chảy máu. Chúng đang hát, “Các bạn mang giày, tôi mang giày, và hết thấy con cái của Đức Chúa Trời mang giày.”

¹⁹³ Khi ông bước xuống tàu ở dưới đó, bước lại nơi giam tù nhân, có một người da đen to lớn đang đứng lên ở đó, quát roi khắp người ông, xem xét ngực ông. Và bắt người đó chạy lên chạy xuống đường, với cái roi đánh phía sau; rồi kiểm tra ngực, xem thử anh ta có ổn không. Người vợ bé nhỏ đáng thương của anh đứng đó, hai ba đứa con dưới tay như *thế*; để bán anh, để gây giống với một người đàn bà to lớn hơn. Cụ Abraham Lincoln đã nhét cái mũ đó...cái mũ ông dưới cánh tay, như *thế*, và đưa nắm đấm lên, ông nói, “Điều đó sai! Và một ngày nào đó tôi sẽ đánh vào điều đó, cho dù trả giá bằng mạng sống tôi.” Và đằng kia, trong một viện bảo tàng ở Chicago, đặt một chiếc váy có dính máu trên đó, đã giải phóng cho người da đen khỏi điều ấy.

¹⁹⁴ Và tôi nói tội lỗi đó và các việc khác thì sai trái! Đức Chúa Trời giúp tôi đánh vào nó, và hết thấy mục sư truyền đạo khác của Phúc âm. Chúng ta được sanh ra là những đứa trẻ tự do của Đức Chúa Trời. Chúng ta không việc gì với tín điều nào hay nghi thức tôn giáo nào điều khiến chúng ta vào trong một Hội đồng Giáo hội Thế giới, chúng ta là những người được sinh ra tự do, trong Đức Thánh Linh, chúng ta có quyền, chúng ta xuất thân từ những thứ như vậy để trở thành những người Ngũ Tuần. Đúng vậy. Bây giờ chúng ta được tự do. Chúng ta không cần phải bị ràng buộc vào những điều đó một lần nữa.

¹⁹⁵ Nhưng người mua nô lệ này nói, nhìn qua những nô lệ của ông, khoảng một trăm người trong số họ, trên một đồn điền lớn, ông ta nói, “Này!” Một cậu bé ở đó, họ không cần phải đánh anh ta; ngực ưỡn ra, và ngẩng cao đầu, đang làm việc! Nói, “Này! Tôi muốn mua anh ta.”

¹⁹⁶ Ông ấy nói, “Ồ, không!” Người chủ nói, “Anh ta không được bán. Ừ-m.”

Người kia nói, “Ồ, anh ta là nô lệ mà?”

Nói, “Vâng.”

¹⁹⁷ Ông ta nói, “Chà, điều gì khiến anh ấy khác biệt đến vậy?”
Nói, “Ông nuôi ăn anh ta khác hẳn không?”

Ông ấy nói, “Không, tất cả họ đều ăn ngoài đó trong bếp, cùng nhau.”

Nói, “Có phải anh ta là sếp của họ à?”

Nói, “Không, anh ta chỉ là một nô lệ.”

“Ồ,” nói, “điều gì khiến anh ta khác biệt?”

¹⁹⁸ Nói, “Ông biết đấy, tôi đã tự hỏi điều đó, chính tôi. Nhưng,” nói, “ông biết đấy, ở quê hương nơi họ đến, ở Châu Phi, cha của chàng trai đó là vua của một bộ tộc. Và mặc dù là người xa lạ, anh ta cư xử như một người con của vua.”

¹⁹⁹Ồ, tôi nghĩ, thật là một điều tuyệt vời cho Cơ-đốc giáo! Thưa quý bà, đừng mặc quần áo như thế nữa! Thưa các ông, đừng kể chuyện đùa nhớp nhúa và mọi thứ đó! Chúng ta là con trai và con gái của Vua. Hãy ăn mặc giống như một nữ hoàng, ăn mặc giống như một—một quý bà. Hãy hành động giống như một quý ông, các ông đừng để tóc dài xuống như thế này. Kinh Thánh dạy, “Thật sai lầm (bản chất dạy bạn) cho một người nam để tóc dài. Và đó là một điều ô nhục và một điều phổ biến đối với ngay cả một người phụ nữ khi cầu nguyện với mái tóc của mình.” Và làm thế nào về những điều này? “Thật là một—thật là một sự gớm ghiếc cho một phụ nữ mặc quần áo của đàn ông.” Đức Chúa Trời bất biến vĩ đại không thay đổi. Tuy nhiên ngày nay dân sự chúng ta buông thả như phần còn lại của đất nước. Thật ô nhục! Chúng ta hãy hành động như con trai và con gái của Đức Chúa Trời. Chúng ta hãy sống giống như thế. Chúng ta là, chúng ta là con cái của Vua. Chúng ta là vậy. Chúng ta là vậy. Ngay bây giờ một đám hỗn độn dơ dáy và ô uế này, chung quanh ở đây, những người tự xưng là “những Cơ-đốc nhân” và vẫn hành động giống như thế!

²⁰⁰ Nhưng nên nhớ, ngày nọ chúng ta được gõ cửa, và mở cho Ngài vào, sự kiêu ngạo và tất cả đều rời đi. A-men. Tôi không quan tâm họ gọi tôi là gì!

Ồ, tôi đoán tôi chỉ là một người lạc hậu tầm thường,
Nhưng Đáng Cứu Rồi tôi cũng đã lỗi thời.

²⁰¹ Đúng thế không? Các bạn đã nghe bài hát đó. Bị lạc hậu! Đừng cố gắng theo khuôn mẫu của bất cứ ai khác. Ngài là Gương Mẫu của các bạn. Hãy cố được giống như Ngài, và Thánh Linh ở trong bạn giúp bạn làm điều đó. Hãy làm cho cuộc sống của các bạn giống như của Ngài.

²⁰² Vâng, có một cánh cửa ở đó. Tôi muốn đề cập đến một cánh cửa khác. Tôi quá tổn thương. Có một cánh cửa khác ở đó, ngay bên cạnh cánh cửa đó, đi vòng qua bên tay phải, và cánh cửa đó chính là cánh cửa dẫn đến cuộc sống riêng tư của bạn.Ồ!Ồ, bạn không muốn Ngài gây rối với điều đó. “Bây giờ, nếu con muốn đi dự tiệc rượu nhỏ, can gì đến Ngài? Giáo hội nào sẽ nói cho con biết con sẽ làm gì?”Ừ-ừm, các bạn đấy, thấy đó. “Một phần mười tiền lương của tôi à? Ai sẽ cho tôi biết phải làm gì? Đó là cuộc sống riêng tư của tôi! Tôi kiếm được số tiền này. Tôi có cuộc sống của riêng mình. Tôi sẽ mặc quần đùi nếu tôi muốn. Đó là đặc quyền của riêng người Mỹ của tôi.” Điều đó đúng. Chắc chắn. Phải.

²⁰³ Nhưng nếu các bạn là con chiên, mà không phải là con dê, đấy, những con chiên sẽ đi theo Ngài. Chúng sẽ được để riêng ra ngày nào đó.

²⁰⁴ Con chiên có len. Đó là thứ duy nhất nó có. Và nó không thể sản xuất ra len đó. Chúng ta không được yêu cầu sản xuất ra trái của Thánh Linh, nhưng *sinh ra* trái của Thánh Linh. Và miễn là nó là một con chiên, nó sẽ sinh sản. Nó không phải sản xuất. Những tuyến và mọi thứ ở trong nó là chiên, sẽ làm ra len bởi vì bên trong của nó là những tuyến và adrenalin cùng các thứ để làm ra len.

²⁰⁵ Và khi anh chị em là Cơ-đốc nhân, anh chị em sẽ đương đầu với Lời. Tôi không quan tâm bất kể ai nói điều gì. Anh em không phải chuẩn bị gì cả, và mang xuống điều gì, kéo lên, bơm lên. Anh em là Cơ-đốc nhân. Anh chị em chỉ tự động sinh ra trái Thánh Linh. Hiểu không? Đấy, và đó là cách nó diễn ra. Hiểu không?

²⁰⁶ Nhưng, mọi người ngày nay, họ không muốn anh em đùa giỡn với cuộc sống riêng tư của họ.

²⁰⁷ Điều duy nhất anh em làm, cứ mở hết mọi cửa chung quanh, bây giờ nói, “Xin mời vào, Chúa Jêsus ơi.” Hãy xem điều gì xảy ra. Khi anh em thấy trong Sách, anh em được cho làm *điều này*, anh em sẽ làm. Tại sao? Anh em bắt đầu là chiêm, từ lúc đó, vậy.

²⁰⁸ Nhưng nếu các bạn chỉ muốn bố trí, giữ Ngài cứ ở nơi cửa, chỉ nói, “Tôi đã gia nhập giáo hội. Tôi cũng tốt như anh. Đây, tôi đã tiếp nhận Đấng Christ.” Có lẽ đó chỉ là những gì bạn đã làm. Nhưng bạn có tôn Ngài làm *Chúa* không? Hiểu không?

²⁰⁹ Bây giờ, Chúa không thể thiết lập một quyển Sách luật lệ và phán một Lời, và rồi đi loanh quanh và phủ nhận Nó. Và nếu bạn nói rằng bạn đã nhận được Đức Thánh Linh, và Kinh Thánh nói một điều nào đó phải làm, và bạn nói, “Ồ, tôi không tin *Điều đó*.” Các bạn chỉ nên nhớ, linh đó ở trong bạn không phải là Đức Thánh Linh, bởi vì Ngài không thể chối bỏ chính Ngài. Đúng rồi. Ngài không thể phủ nhận chính Ngài. Ngài đã viết Lời, và Ngài trông nom Nó, để thực hiện Nó. Hiểu không? Vậy không phải Thánh...

²¹⁰ Chính là một linh, đúng thế, nó có thể là một—một linh giáo hội, nó có thể là linh của mục sư, nó có thể là linh của thế gian, nó có thể là, tôi không biết nó là gì, nhưng dù nó là gì đi chăng nữa, nó có thể là một linh giáo phái, “Tôi là người Giám Lý; tôi là Báp-tít; tôi là Trưởng Lão; tôi là Ngũ Tuần; tôi là *điều này*,” đó là...

²¹¹ Ngũ Tuần, bây giờ nên nhớ, cho phép tôi nói thẳng điều đó, Ngũ Tuần không phải là một tổ chức, Ngũ Tuần là một kinh nghiệm mà các bạn tiếp nhận. Anh em Giám Lý, Báp-tít, Công giáo, và tất cả, có thể có kinh nghiệm Ngũ Tuần. Anh em không thể gia nhập Ngũ Tuần, bởi vì không có cách nào để gia nhập.

²¹² Tôi đã ở trong gia đình Branham được năm mươi lăm năm. Anh em biết đấy, họ không bao giờ yêu cầu tôi trở nên một Branham. Tôi được sanh ra, là một Branham.

²¹³ Và đó là cách anh chị em là một Cơ-đốc nhân, anh chị em được sanh ra là Cơ-đốc nhân. Đúng thế, bây giờ.

214 Ô, đời sống riêng tư đó! “Ồ, tôi nói cho anh em biết, mục sư của tôi đi đến những buổi nhảy đầm này, và chúng tôi khiêu vũ. Họ có điều đó.” Được rồi. Hiểu không? “Anh đừng đến nói tôi có thể làm điều gì và tôi không thể làm điều gì.” Được rồi, thấy không, anh em không muốn để Ngài vào.

215 Chỉ để Ngài đi vào một lần, và rồi đi trở lại với những điệu nhảy hay nhạc kích động rock-and roll, hoặc bất cứ thứ gì anh em định làm, và thấy những gì anh em có thể làm. Anh em không thể làm điều đó. Hãy để Ngài vào một lần, và sau đó bắt đầu mặc quần đùi, một số phụ nữ các bạn.

216 Tôi biết tôi đang làm các bạn mất nhiều thời gian, nhưng tôi muốn nói một điều nữa, nếu được, về vấn đề này.

217 Tôi cho rằng, buổi nhóm lớn nhất Chúa từng để tôi tổ chức cho Ngài là ở Bombay, nơi tôi có khoảng năm trăm nghìn, nhưng, và hai trăm mấy ngàn ở—ở Châu Phi, Durban, tại đường đua. Chiều hôm đó, tôi nói, sau khi họ đã thấy điều kỳ diệu vĩ đại mà Chúa nhân từ của chúng ta đã giáng xuống và thực hiện, tôi đã nói, “Những nhà truyền giáo dạy các bạn Lời, nhưng Lời được sống động và làm cho sống. Những gì Ngài phán phải đến với đời sống.” Và—và sau đó khi có hai mươi lăm ngàn ca chữa lành diễn ra cùng một lúc, và chất đông này đến đông khác những chiếc xe lăn tốt cũ ở đó; chỉ một lời cầu nguyện ngắn đơn giản, họ đã thấy Đức Thánh Linh ngay...Những người thậm chí không biết họ là ai và họ đến từ đâu, đó là tất cả những gì họ muốn thấy. Hiểu không?

218 Và tôi hỏi, “Bao nhiêu người muốn tiếp nhận Đấng Christ?” Có ba mươi ngàn người đứng dậy, những người bản xứ quần mền, mang theo thần tượng.

219 Tiến sĩ Bosworth, Tiến sĩ Baxter và họ, bắt đầu khóc. Và Anh Bosworth chạy lên, nói—nói, “Anh Branham à, đây là ngày lễ đăng quang của anh.”

220 Anh Baxter nói, “Anh Branham, tôi tự hỏi, tôi nghĩ họ muốn nói sự chữa lành thể chất.”

221 Chàng trai đó đang giơ hai tay và quỳ gối. Và Đức Thánh Linh nói cho anh biết anh đến từ đâu, điều gì đã xảy ra, nói, “Người

sẽ nói chuyện. Hãy suy nghĩ về người anh mình, người đó ở cách đây gần nửa dặm. Anh ta đang cưới một con dê màu vàng, và anh ta bị thương ở chân.” Tôi nói, “Nhưng, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, anh ấy đã được chữa lành.” Chàng trai đến đây, với đôi nặng trên tay, giống như *thế*. Và mất khoảng hai mươi phút để lực lượng dân quân đến họ yên lặng.

²²² Sau đó chàng trai này, bằng hai tay và chân mình, như *thế*, nằm xuống, thậm chí không thể đứng dậy được, trần truồng. Ôi, chao ôi, thật là một điều khủng khiếp! Anh ta nghĩ đến đó với những du khách, anh em biết đấy, hầu như để làm vũ—vũ điệu rừng xanh. Tôi lấy sợi dây xích và lắc nó. Tôi nói, “Nếu có thể giúp được sinh vật đáng thương đó, mà tôi sẽ không làm, thì tôi sẽ một...Tôi sẽ không xứng đáng để đứng lại đây. Nhưng,” tôi nói, “tôi không thể giúp anh ta. Tuy nhiên tôi có một ân tứ nhỏ, tôi có thể sử dụng nó, bất cứ điều gì Chúa phán.”

²²³ Và khi Chúa cho thấy, nói cho anh ta biết anh ta là ai, nói, “Bố mẹ anh ấy đang ngồi ngoài đó, họ là người Zulus.” Và nói, “Họ thì gầy, không bình thường.” Một người Zulu sẽ trung bình nặng một trăm ba mươi ký, mỗi người. Vì vậy cho nên nói, “Chúng bất thường. Nhưng chàng trai này được sanh ra trong một gia đình Cơ-đốc nhân, bởi vì ở phía của anh...trên bên tay phải, khi anh em đi vào cửa, có một bức ảnh của Đấng Christ, trong túp lều tranh nhỏ.” Và điều đó hoàn toàn chính xác. Cha mẹ anh đã nuôi nấng. “*Và đó là tên anh ấy.*” Đó là con người anh ấy, và mọi thứ. Họ không thể hiểu được. Tôi nhìn lại và tôi thấy anh ấy đang đứng, trong một khái tượng ở đó, thẳng hết sức. Chưa bao giờ đứng dậy, trong đời anh, anh ta được sanh ra như thế. Tôi nói, “Đức Chúa Jêsus làm cho cậu ấy khỏe mạnh.”

²²⁴ Anh ta thậm chí tâm trí đã không bình thường, đang cố gắng bước đi, “u, ba, ba, ba,” như thế.

²²⁵ Tôi nắm lấy sợi xích, và lắc nó như *thế*. Tôi nói, “Chúa Jêsus Christ, hồi con, làm cho con khỏe mạnh. Hãy đứng dậy trên chân mình.” Cậu ta đã đứng dậy ở đó. Nước mắt chảy dài trên má, và xuống cái bụng đen thui, khi cậu đi xuống như thế. Tôi đã thấy ba mươi ngàn người bản xứ quần mền dăng tấm lòng của họ cho Chúa Jêsus Christ.

²²⁶ Khi ở Câu lạc bộ Kiwanis, tôi đã nói, “Bây giờ, họ nói với tôi rằng tôi sẽ trở thành một thánh cuồng tín khi tôi rời giáo hội Báp-tít để tôi có thể thông công với tất cả mọi người, họ nói, ‘Thế nào, anh sẽ trở thành thánh quá máu,’ tôi nói...nhóm anh em Báp-tít của tôi.” Tôi nói, “Anh em đã gọi những nhà truyền giáo vào nơi đó, trong một trăm năm mươi năm qua, tôi đã tìm thấy gì ở họ? Vẫn mang thần tượng.” Tôi nói, “Nhưng quyền năng của sự sống lại của Chúa Jêsus Christ, ba mươi ngàn người đã tin nhận Đấng Christ cùng một lúc.”

²²⁷ Bây giờ tôi muốn nói với các bạn là những người phụ nữ, các bạn có biết điều gì đã xảy ra với những người phụ nữ họ không? Tôi nói, “Ngay trên những mảnh đất mà các chị đang đứng, Đức Thánh Linh sẽ đầy dẫy các chị.” Và khi họ giơ tay tiếp nhận Đấng Christ là Đấng Cứu Rỗi của họ, và khi họ bước ra khỏi đó; bấy giờ, trần truồng, không có gì ngoài chỉ một mảnh vá, nhỏ, ở phía trước. Và khi họ rời khỏi đó, họ khoanh tay như thế *này*, bởi vì họ ở trong sự có mặt của đàn ông ở đó, sau khi họ đã tin nhận Đấng Christ.

²²⁸ Bây giờ làm sao chúng ta có thể làm được, hỡi các chị em, làm sao chúng ta có thể làm được trong đất nước này, nơi chúng ta tuyên bố mình tin và là những Cơ-đốc nhân, và mỗi năm họ cởi bỏ nhiều hơn? Khi, người đó thậm chí chưa bao giờ nghe đến Danh của Đấng Christ, mà chỉ tiếp nhận Ngài trong lòng họ. Không, chị em không thể nói họ trần truồng, họ không biết điều đó. Nhưng họ tự che đậy như thế *này*, để bước ra ngoài. Ngày hôm sau, hay hai hôm sau, chị em thấy họ mặc vào, loại quần áo nào đó.Ồ, chào ôi!

²²⁹ Có điều gì đó không ổn ở đâu đó. Đó là một sự bóp méo của thần học. Quyền năng của sự sống lại của Chúa Jêsus Christ, giống như Ngài đã làm với người đàn ông gọi là “Quân đoàn,” chúng ta thấy anh ta đã mặc đồ và tâm trí ổn định. Và tôi bắt đầu tin rằng đó là linh ở trên dân sự đã điều khiển họ đi vào chủ nghĩa Mỹ và chủ nghĩa Pháp, và tất cả các loại chủ nghĩa thế gian và chủ nghĩa giáo hội. Nhưng hãy để họ một lần đến với Chủ đó, và họ cảm thấy tiếng gõ cửa đó, họ sẽ mặc quần áo và hành động

như đàn ông và phụ nữ, và họ sẽ là những Cơ-đốc nhân được tái sinh. A-men. Đúng.

230 Bây giờ tôi đã xong, hai mươi phút nữa là mười hai giờ, chỉ một—chỉ một vài phút, hãy để tôi bỏ qua một số. Chờ một chút, một số câu Kinh Thánh, tôi muốn mở thêm một cánh cửa nữa. Điều đó được chứ?

231 Cánh cửa tiếp theo, đến đó, là đức tin. Xem, cuộc sống riêng tư của bạn...cánh cửa kiêu hãnh, cuộc sống riêng tư của bạn, bây giờ chúng ta hãy mở cửa đức tin. Chỉ cả một vòng tròn của họ, đây, nhưng chúng ta hãy đi vào cửa đức tin.

232 Các bạn biết đấy, cách đây một thời gian tôi đã ở trong một bệnh viện và một người đàn bà sắp được giải phẫu. Bà ấy đã gọi cho tôi, bà ấy nói, “Thưa Anh Branham, tôi là người sa ngã. Anh sẽ cầu nguyện cho tôi chứ?”

233 Tôi đã nói, “Vâng, thưa bà, tôi rất vui lòng.” Tôi nói, “Bà là một kẻ sa ngã à?”

“Vâng.”

234 Tôi nói, “Bây giờ chúng ta hãy đợi một phút. Để tôi đọc Kinh Thánh cho bà.”

235 Có một phụ nữ đang nằm trên giường, nhìn tôi, thật buồn cười; bà ấy và con trai bà khoảng hai mươi tuổi, một Ricky bình thường, và đang đứng đó nhìn tôi như thế.

236 Và tôi nói, “Đúng thế, thưa bà,” tôi nói. Tôi đọc Kinh Thánh cho bà nghe, “Dầu tội lỗi các người đổ như hồng điều, sẽ trở nên trắng như tuyết. Dầu đỏ như son, sẽ trắng như lông chiên.” Và khi tôi đọc điều đó cho bà ấy nghe, tôi nói, “Nếu bà lạc lối, hãy xem, bà đã đi cách xa Chúa, nhưng Chúa không bao giờ rời xa bà, nếu không bà sẽ không gọi cho tôi.” Bà ấy bắt đầu khóc. Tôi nói, “Chúng ta sẽ cầu nguyện.”

237 Người phụ nữ đó ở giường bên cạnh, nói, “Chờ một chút! Chờ một phút ở đó!”

Tôi nói, “Gì thế, thưa bà?”

Bà ấy nói, “Kéo bức màn đó lại!”

Và tôi nói, “Bà có phải là Cơ-đốc nhân không?”

Bà ấy nói, “Chúng tôi là người Giám Lý!”

238 Tôi nói, “Thế à, việc đó thì làm sao? Thấy chưa, điều đó không hơn gì việc nói rằng bà là một—bà là một người chưa có sự từng trải, nếu bà ở trong chuồng lợn, đấy.” Tôi nói, “Điều đó không có ý nghĩa gì cả.” Hiểu không?

239 Nhưng, các bạn thấy, đó là chỗ nó xảy đến, sự tự xưng công bình đó. “Điều đó đi ngược lại với đức tin chúng ta!” Tôi đã nói... “Chúng tôi không muốn sự chữa lành Thiên liêng trong nhà thờ chúng tôi, hay hầu như thứ đó.” Đấy, hiểu điều tôi muốn nói không? Đấy, họ sẽ không cho vào cánh cửa đó. “Điều đó chống lại đức tin của chúng tôi.”

240 Chỉ có một Đức Tin. “Một Đức tin, một Chúa, một phép báp-têm.” Đức tin đó!

Lòng tin ngược lên Chúa chẳng thôi,
Ngài là Chiên Con của Đồi Sọ,
Cứu Chúa Thiên liêng;
Xin nghe lời tôi khẩn xin,
Quăng mọi tội xa khỏi tôi,

241 Tội! Tội lỗi, chỉ có một tội lỗi, đó là vô tín. Một người say sưa không phải là một tội nhân. Đấy, đó—đó—đó, đấy, không phải là tội lỗi. Không phải là một—không phải là tội lỗi khi uống rượu. Không phải là tội lỗi khi phạm tội tà dâm. Nói dối, ăn cắp, đó không phải là tội lỗi. Đó là những thuộc tính của sự không tin. Nếu bạn là một tín hữu, bạn sẽ không làm điều đó, đấy.

242 Chỉ có hai, bạn là người không tin nếu không là kẻ tin, đấy, người này hoặc người kia. Các bạn không làm hết những điều này và luật lệ tôn giáo như thế, chỉ vì các bạn là người không tin; Nếu quý vị là người tin, chính là quý vị tin Lời, bởi vì Đấng Christ là Lời. Hiểu không? Và vì thế quý vị chỉ là người không tin bởi vì rằng quý vị tin vào truyền thống nào đó, hay một số giáo điều đã được thêm vào Kinh Thánh, hoặc điều gì đó, và các giáo phái làm. Nhưng một tín hữu thực sự ở lại đúng với Lời đó. Và Đức Chúa Trời hành động ngay qua Lời đó, xuyên suốt để làm cho Nó ứng nghiệm, trong thế hệ này mà chúng ta đang sống.

²⁴³ Và bây giờ để ý, và các bạn nói, “Ồ, tôi...Anh Branham, Chúa...” Thôi được, điều đó được rồi, có nhiều người Phi-li-tin không chịu cắt bì cũng đã đi một lần. Và một nhóm người Ai Cập đã cố gắng đi theo Môi-se qua—qua Biển Đỏ, nhưng cuối cùng nó...“Xưa kia Gian-nét với Giam-be chống trả Môi-se thế nào, ồ, thì chúng ta thấy việc tương tự trong ngày sau rốt này cũng thế ấy,” Kinh Thánh đã nói.

²⁴⁴ Bây giờ chỉ còn một chút nữa thôi. Chúa Jê-sus đã phán ở đây, trong—trong thời đại này, “Bởi vì người nói rằng, ‘Ta giàu, và gia tăng của cải.’” Cứ nhìn chúng ta ngày nay như thế nào, hội thánh giàu có nhất chưa từng có! Và, ồ, các bạn biết đấy, những người Ngũ Tuần sẽ tốt hơn rất nhiều nếu các bạn ở ngoài đó với một cái trống lục lạc, trên góc phố, giống như ông bà cha mẹ của mình ngày xưa? Nhưng các bạn đã có những nhà thờ đẹp đẽ hơn những nhà thờ còn lại của họ lúc này, phát triển nhanh nhất thế giới; nhưng Thánh Linh của Đức Chúa Trời đó mà đã từng ở giữa chúng ta ở đâu? Anh chị em rời bỏ điều chân thật. “Bởi vì các người nói, ‘Ta giàu có rồi.’”

²⁴⁵ Nên nhớ, đây là Ngũ Tuần mà nó đang nói tới, bởi vì thời đại Ngũ Tuần là thời đại cuối cùng. Xem đấy, tất cả buổi nhóm phục hưng chúng ta đã có, không có tổ chức nào khác khởi sự. Sẽ không có đâu. Đây là sự cuối cùng. Lúa mì đã chín lúc này. Nó đã đi lên qua những chiếc lá, cuống, và lớp vỏ, và bật ra bên ngoài để thành lúa mì hiện giờ. Đấy, sẽ không còn nữa. Chúng ta bắt đầu một Cơn Mưa Cuối Mùa nhỏ, nhưng nó chỉ rơi ngay vào; bất cứ ai khác muốn. Chúng ta sẽ. Đây là lúa mì đang xuất hiện. Để ý.

²⁴⁶ “Và bởi vì người nói, ‘Ta giàu có và gia tăng của cải, không cần chi nữa,’ mà người không biết rằng mình khổ sở, khốn khó, nghèo ngặt, đui mù, lòa lờ, và không biết; Ta khuyên người hãy...” Ô, chao ôi! “Ta gõ cửa người.” [Anh Branham gõ trên cái gì đó—Bt.] “Hỡi Lao-đi-xê, Ta gõ cửa người, và khuyên người hãy đến với Ta, và—và hãy mua vàng đã thử trong lửa; mua những áo trắng, hầu cho sự trần truồng người khỏi lộ ra.”

²⁴⁷ Hãy cởi những thứ này ra, và mặc vào như anh chị em nên mặc, đấy, sự công bình của Đấng Christ, là Lời. Không phải sự công bình của tôi; sự công bình của Ngài!

248 “Và Ta cũng khuyên người hãy—hãy đến, mua thuốc xức mắt, đừng thoa mắt người, hầu cho người thấy được. Thuốc xức mắt!”

249 Tôi là người Kentucky. Tôi sinh ra ở vùng núi, và chúng tôi từng có một chỗ cũ nhỏ bé trên gác mái. Và bọn trẻ chúng tôi đã nâng cấp một—một cái thang cũ kỹ nhỏ bé, để chúng tôi leo lên đó mỗi đêm. Và chúng tôi nằm xuống. Họ phải đặt một miếng vải bạt phía trên chóp chúng tôi khi trời tuyết. Thế đấy, những ngôi sao, ván che cũ kỹ lổm chổm...

250 Bao nhiêu người biết ván lợp là gì không? Ồ, thưa anh em, tại sao tôi không mặc bộ đồ rộng thùng thình lên đây? Tôi ở ngay tại nhà mình, đấy. Ồ, ván lợp bằng gỗ cũ!

251 Bao nhiêu người biết nệm rơm là gì? Bây giờ các bạn biết cái gì! Tôi nghĩ rằng tôi cảm thấy mộ đạo khủng khiếp về điều gì đó. Thế đấy, tôi nghĩ mình ở ngay tại nhà giờ này. Điều đó tốt. Và tôi không hề biết điều gì khác cho đến khi chỉ cách đây vài năm.

252 Bao nhiêu người biết cái đèn cũ, cái ống khói cũ, biết không? cái đó có hình mặt trăng cổ lớn, và con cú ở bên mặt. Họ thường bảo người có bàn tay nhỏ nhất trong nhà, để lau sạch bóng đèn cũ, anh em biết. Tôi thường phải lấy một cái chần bùn cũ, và nó tung tóe hết trên người tôi; vì vậy tôi lấy ống khói đèn đó và vụn nó qua đó, để giữ cho nó không bị bắn tung tóe. Vâng, thực vậy.

253 Lúc ấy, ông tôi là người đánh bầy. Bà ngoại tôi là người da đỏ. Ông tôi đã cưới một cô gái da đỏ Anh-điêng từ vùng đất Cherokee đó ở Kentucky và Tennessee, anh em biết ở đâu, thung lũng Cherokee. Và, họ, ông—ông đi săn và đánh bầy, suốt thời gian, đó là—đó là cách ông kiếm sống.

254 Và bọn trẻ chúng tôi nằm trên đó, ồ, đôi khi trời trở nên rất lạnh. Và ngọn gió rét ấy đi qua đó, chúng tôi bị cảm lạnh trong mắt, và—và đôi mắt của chúng tôi sẽ dính chặt vào ban đêm, anh em biết đấy. Mẹ đã gọi đó là “cục ghen.” Tôi không—không biết đó là gì, nhưng cảm lạnh đã đi vào mắt anh em, và trở nên bị cảm lạnh. Và bà nói, “Con có vấn đề trong mắt,” bởi vì—vì cơn gió, bạn biết đấy, làn gió thoảng qua đó, luồng gió thổi qua vào ban đêm. Đôi mắt của chúng tôi sẽ sưng húp lên.

255 Và mẹ sẽ đến đó bằng thang, vào buổi sáng, khi mẹ làm xong những cái bánh quy. Bà đã để sẵn đường mật ở trên bàn. Và bà có thể gọi, “Billy!”

Tôi sẽ đáp, “Vâng, mẹ?”

“Con và Edward xuống đi.”

256 “Mẹ ơi, con không thấy được!” Tôi đã gọi em trai tôi, chúng tôi gọi nó, “Humpy.” Tôi nói, “Nó cũng không thấy được. Đấy, mắt chúng con có vấn đề.”

Bà nói, “Được rồi, chờ một chút.”

257 Và ông nội, khi ông ấy bắt được một con gấu trúc... Bao nhiêu người biết gấu trúc là gì? Đó là cái mà, và bà có thể... Ông đã bắt được một con gấu trúc, ông lấy mỡ nó ra và đặt vào một cái hộp. Và thuốc mỡ gấu trúc đó là thuốc chữa mọi thứ bệnh trong gia đình chúng tôi. Họ sẽ đưa nó cho chúng tôi để phòng cảm lạnh, với nhựa thông, và dầu than. Chúng tôi sẽ nuốt nó vì đau họng. Lúc đó lấy thuốc mỡ nóng ấy, bà sẽ đến và thoa mắt chúng tôi, và mắt chúng tôi sẽ mở ra. Đấy, đó là thuốc mỡ gấu trúc đã làm điều ấy. Hiểu không?

258 Bây giờ, thưa anh chị em, chúng ta đã trải qua một đợt lạnh giá, trong hội thánh. Đúng thế, rất nhiều ngọn gió lò tôn giáo đã đi qua, mọi người bị cảm lạnh. Nhiều người bị bệnh đau mắt nhắm kín lại, và có một Hội đồng Giáo hội Thế giới lớn đang đến, ở trên đây, sẽ thúc đẩy mỗi một người vào đó. Họ đang rời xa Lời đó, các nhóm của chính chúng ta cũng vậy. Tôi buộc lòng phải làm việc với Sứ điệp; không thờ ơ lãnh đạm, nhưng bởi vì tình yêu thương. Tình yêu thương là sửa lại cho đúng. Hãy trở lại! Tránh xa thứ đó ra! Hỡi anh em mục sư truyền đạo đang hầu việc, tôi không quan tâm anh em là nhóm nào, hãy tránh xa nó! Tránh xa nó ra! Đó là dấu hiệu của con thú, hãy tránh xa nó ra! Hãy xem, Chúa Jêsus đang gõ cửa trong thời đại Lao-đi-xê này. Thấy nơi họ đuổi Ngài ra không? Ngài đang cố gắng đến với những cá nhân, không—không phải những tổ chức, và những nhóm người. Ngài đang cố gắng để kiếm một người ở đây và một người ở đó, và một người ở đó, cố gắng. “Hể kẻ nào Ta yêu, thì Ta quở trách sửa phạt.”

259 Như người anh em trẻ tuổi ở đây đã có khái tượng, và đã nói anh ấy có khái tượng. Và nói, “Cũng Ánh Sáng này mà anh nhận lấy, cũng khiến anh chết.” Hiểu không?

260 “Phàm những kẻ Ta yêu, thì Ta quở trách sửa phạt; vậy hãy có lòng sốt sắng, và trở về. Ta đứng ngoài cửa, mà gõ.” Bây giờ, hãy xem, thuốc mỡ chẳng có ích lợi gì với điều này chút nào.

Kìa trông Suối thiêng Huyết báu tuôn đầy,
Từ hồng Em-ma-nu-ên phát nguyên,
Tội nhân tắm mình dưới suối huyết này,
Sạch hết mọi gian ác liền.

Kìa tên cướp kia lúc chết phước thay
Kịp trông Nguồn Huyết ngày ấy;
Dầu tôi xấu xa, giống kẻ cướp này,

261 Ngài đã mở mắt tôi bằng thuốc xúc mắt của Ngài. Thánh Linh của Ngài giáng xuống và làm ấm lại Kinh Thánh, thuốc xúc mắt của Ngài. Tôi không thể thấy Nó. Tôi chỉ là một mục sư Báp-tít, địa phương. Nhưng một ngày nọ Ngài sai Thánh Linh của Ngài xuống, không phải thuốc mỡ đã được Ngài hâm nóng, nhưng Ngài sai Thánh Linh và lửa! Một thuốc xúc mắt nhỏ bé thoa khắp Kinh Thánh của tôi—Kinh Thánh của tôi...và tôi có thể thấy bằng mắt mình, tôi muốn nói đã bôi khắp đôi mắt tôi để có thể hiểu Kinh Thánh. Và tôi thấy rằng, “Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Hãy để lời nói của mọi người là đối trá, và Lời Ta là thật. Ta đứng ngoài cửa, và gõ.”

262 Một câu chuyện nhỏ nữa. Chúng ta có thời gian không? Vâng, vâng, rồi tôi sẽ đi, đấy.

263 Một người da đen lớn tuổi ở dưới miền Nam. Và, mục sư của ông, tôi biết ông ấy, một người lớn tuổi tử tế. Chúng tôi gọi ông ấy là Gabe. Tên anh ấy là Gabriel, và chúng tôi chỉ gọi anh ấy là Gabe. Ông ấy luôn, mục sư ấy và tôi, chúng tôi—chúng tôi đi săn, rất nhiều. Ông ấy là một anh em da màu lớn tuổi, và chúng tôi đi ra ngoài săn bắn. Và vì vậy Gabe thân yêu thích săn bắn hơn bất kỳ người nào tôi từng biết, nhưng ông bắn dở tệ. Vì thế, ngày nọ mục sư của ông và ông đi săn.

264 Và chúng tôi không bao giờ gặp cụ Gabe xếp hàng đi nhà thờ. Ông chỉ không muốn đi. Ông không muốn đến nhà thờ. Ông ấy nói, “À, tôi không đi xuống đó, nơi có những kẻ giả hình.”

265 Tôi nói, “Nhưng, Gabe à, chừng nào anh còn ở lại bên ngoài, họ càng lớn hơn anh. Anh đang nấp phía sau họ, đấy.” Tôi nói, “Anh đang trốn phía sau họ. Anh nhỏ hơn họ; họ đi xuống và nỗ lực hết sức, đấy.”

266 Và vì thế ông ấy nói, “Tôi—tôi—tôi—tôi—tôi nghĩ nhiều về ông, Ông Billy. Nhưng,” nói, “tôi—tôi—tôi—tôi biết lão John đi xuống dưới đó, và ông ta không có gì; ông ta nói chuyện tào lao, và tất cả thứ đó.”

267 Tôi nói, “Điều đó ổn thôi, Gabe à. Đấy, điều đó ổn thôi. Nhưng, hãy nhớ rằng, Jones phải trả lời cho điều đó; anh không cần phải làm thế, anh thấy đấy. Nếu anh chỉ đi...” Tôi nói, “Anh có một mục sư tốt.”

268 “Ồ, Mục sư Jones là một trong những người đàn ông tốt nhất trong cả nước!”

269 Tôi nói, “Cứ để ông ấy làm gương cho anh, nếu anh không thể đi xa hơn điều đó. Hãy để ông ấy là tấm gương cho anh.”

270 Vì vậy ngày nọ Anh Jones nói, mang theo cụ Gabe đi săn, và nói, “Chúng ta kiếm được nhiều thỏ và chim hơn, ngày đó, hầu như không thể mang nổi.” Và nói, “Hãy đến vào buổi tối.” Nói, “Cụ Gabe đi theo phía sau, và tất cả đã chất xuống, như thế, anh biết đấy.” Và vợ ông ấy là một Cơ-đốc nhân trung tín, chân thật. Chị ấy có một vị trí ngay tại đó, một người phụ nữ đầy dẫy Đức Thánh Linh, và chị luôn làm nhiệm vụ của mình. Vì thế ông... Ông lão Gabe đi phía sau, anh em biết đấy. Và Mục sư Jones nói rằng ông nhìn quanh, ông có thể thấy, “Cụ Gabe cứ nhìn lại phía sau, như *thế*. Mặt trời lặn,” nói, “đang xuống thật chậm, bắt đầu mát rồi đấy.” Nói, “Sau một lát,” ông vừa đi dọc theo, nói, “cụ Gabe đến gần. Ông ấy có khẩu súng bắn được nhiều thỏ và chim, cùng những thứ khác.” Nói, “Ông vỗ vai mục sư, và nói, ‘Thưa Mục sư?’”

Nói, quay lại, nói, “Vâng, Gabe, có chuyện gì vậy?”

271 Vậy ông ta nhìn, và những giọt nước mắt lớn chảy dài xuống đôi má đen xì, bộ râu đã bạc. Ông nói, “Mục sư ơi, tôi đã đi dọc theo bờ sông này ở đây, trong gần nửa giờ rồi.” Nói, “Tôi đã chăm chú xem mặt trời đó lặn.” Nói, “Ông biết không, râu tôi bắt đầu bạc trắng, và tóc tôi đang ngả màu,” nói, “ông biết đấy, mặt trời của tôi cũng đang lặn, thưa mục sư.”

272 Nói, “Đúng thế, Gabe à.” Và ông chỉ dừng lại và quay lại, hỏi, “Ông làm sao vậy?”

273 Ông lão nói, “Mặt trời của tôi cũng đang lặn.” Ông nói, “Ông biết gì không?” Nói, “Tôi phải suy nghĩ,” ông nói, “khi đi dọc theo phía sau đó.” Ông nói, “Ông biết không,” nói, “Chúa phải yêu tôi.”

Nói, “Tất nhiên, Ngài yêu ông, Gabe à.”

274 Ông nói, “Ông biết không, tôi là tay thợ săn tồi.” Nói, “Tôi không bắn đưng cái gì cả, nhưng,” nói, “chúng tôi—chúng tôi thật sự cần thịt này ở nhà.” Và nói, “Chỉ cần nhìn vào đám thú săn lớn mà Ngài ban cho tôi, những con chim và những con thỏ này.” Ông nói, “Tôi có đủ để giữ tất cả chúng ta từ tuần tới.” Nói, “Ngài phải yêu tôi, bởi vì tôi không thể bắn trúng được gì, anh biết đấy.” Nói, “Tôi không bắn trúng nó, nhưng chỉ nhìn những gì Ngài ban cho tôi.” Rồi ông nói, “Ngài phải yêu tôi, nếu không thì Ngài chắc không ban cho tôi thế này.”

Nói, “Đúng thế.”

275 Và ông nói, “Ồ, tôi có một tiếng gõ nhẹ lạ lùng nơi cửa nhà tôi, dưới đó. Ngài đã bảo tôi quay lại, phán, ‘Hỡi Gabe, mặt trời của người cũng đang lặn.’” Ông nói, “Thưa mục sư, ông biết tôi đã làm gì không, mục sư?” Ông nói, “Tôi đã hứa với Ngài một lời.”

276 Anh ấy nói, “Gabe à, tôi muốn hỏi ông một điều.” Nói, “Bài giảng nào tôi đã giảng khiến anh cảm thấy cách đó?” Ông nói, mục sư, hoặc nói, “Bây giờ đợi một phút,” nói, “ban—ban—ban hát gì đã hát?”

277 Ông ấy nói, “Ồ, tôi chắc chắn thích sự ca hát dưới nhà thờ, thưa mục sư.” Ông nói, “Tôi thích mọi sứ điệp ông đã giảng, bởi vì nó đến ngay từ quyển Sách tốt lành đó, và tôi biết nó đúng. Nhưng,” nói, “không phải thế.” Nói, “Ngài cứ gõ cửa, và tôi nhìn quanh ở đây, và thấy Ngài đã tốt với tôi biết bao, những gì Ngài

ban cho tôi.” Ông nói, “Sáng Chúa nhật, tôi sẽ đi thẳng lên phía trước ở đó đến chỗ ông đứng.” Ông nói, “Tôi sẽ đưa bàn tay phải cho ông,” nói, “bởi vì tôi đã dâng lòng tôi cho Chúa, ngay dưới đôi ở đó.” Ông nói, “Tôi sẽ chịu phép báp-têm, và chiếm chỗ ngay bên cạnh vợ tôi. Và tôi sẽ ở lại tại đó cho đến khi Chúa gọi tôi lên nơi cao hơn.” Đấy, ông chỉ tình cờ quay lại và thấy Đức Chúa Trời nhân từ đã ở với ông như thế nào.

278 Tôi là một nhà truyền giáo. Nếu anh em có thể nhìn qua đôi mắt mà tôi đang nhìn qua bây giờ, và thấy một nơi của người da đỏ Anh-diêng, họ những người nhỏ bé đói khát, những bà mẹ chết đói trên đường phố, những đứa con nhỏ của họ thậm chí không thể khóc nữa, vì đói, và chỉ cần nghĩ về những gì chúng ta đã có ở đây ngày hôm nay. Hãy nhìn những chiếc xe hơi các bạn đi vào. Hãy nhìn vào những bộ đồ các bạn đang mặc. Các bạn giàu có như thế nào. Thưa bạn, bạn há chẳng cảm thấy tiếng gõ nhẹ ở đâu đó sao?

Chúng ta hãy cầu nguyện.

279 Chúng ta với đầu, và tấm lòng cúi xuống, khi những giờ phút này đang lướt qua, còn khoảng bảy phút nữa là giữa trưa. Hỡi anh, chị em ơi, khoa học bảo chúng ta đó là ba phút trước nửa đêm. Bây giờ nếu anh chị em chỉ nhìn quanh, và suy nghĩ trong một phút. Những đứa con nhỏ của anh chị em đang ngồi gần bên. Bao nhiêu trẻ em bị bệnh liệt co cứng!

280 Anh em ơi, hãy nhìn người vợ đẹp của mình, và nghĩ bao nhiêu người đàn ông có hàng triệu đô-la, và yêu một người phụ nữ bằng cả trái tim, cô ấy là một người hay la cà các tiệm rượu. Người đó lạnh lùng cho đi hàng triệu đô-la của mình để có người đàn bà đó yêu anh ta như cách người vợ của anh yêu anh em. Và các chị, người vợ, bao nhiêu phụ nữ...?

281 Bao nhiêu người mẹ ở đây sáng nay với con nhỏ của mình, bao nhiêu người cha mà có...? Tại sao, chao ôi, có nhiều người đàn ông đang nhìn vào một cái cũi, một đứa trẻ nhỏ bị bại liệt, tội nghiệp, què quặt, và nhìn lại những đứa con khỏe mạnh của anh em. Hiểu không? Và nhiều đứa trẻ tội nghiệp, có lẽ...

282 Ôi Đức Chúa Trời! Có rất nhiều con người, nếu các bạn thật sự nhìn. Ngài đã quá tốt với người Mỹ chúng ta. Bây giờ các bạn chẳng thật sự cảm thấy rằng mình muốn có một ít thuốc xức mắt, sáng nay sao, “Xin mở mắt con thêm một chút nữa, Chúa ôi, xin mở mắt con”? Như chị gái của chúng ta rất đáng yêu hát, “Ngài để mắt đến chim sẻ, chỉ là một chim sẻ nhỏ, và tôi biết Ngài đang nhìn theo tôi.”

283 Bây giờ Ngài đang nhìn xem ngay vào anh em lúc này. Có thể anh chị em thật sự nghe, ở dưới đầu đó, một tiếng gõ nhẹ như thế này, [Anh Branham gõ vào cái gì đó—Bt.], “Ta đang thăm viếng, sáng nay”? Thật là sự vinh hạnh lớn lao nhất mà có thể từng được đền đáp, nếu các bạn cảm thấy sự gõ cửa vào lòng mình.

284 Mời các bạn giơ tay lên, nói, “Bởi điều này, Chúa ôi, bởi sự giúp đỡ của Ngài và ân điển Ngài, từ ngày hôm nay trở đi, con sẽ sống thật gần gũi Chúa như con biết cách sống. Đó là tất cả điều con biết cầu xin Ngài như thế nào”? Xin Chúa ban phước cho các bạn. Xin Chúa ban phước cho các bạn. “Bởi sự giúp đỡ và ân điển Ngài, ngày hôm nay, từ rày trở đi, con sẽ không bao giờ quên điều này.”

“Này, Ta đang đứng ngoài cửa, mà gõ. Nếu ai...”

285 Bây giờ, hãy nhớ, Ngài đã gõ cửa ở đâu, tại nhà kho? Không. Ở quán rượu? Không. Ngài đang gõ cửa ở đâu? Tại nhà thờ!

286 “Nếu ai nghe Tiếng Ta, mà mở cửa cho Ta, thì Ta sẽ vào ăn bữa tối với người, và người với Ta.”

287 Lạy Chúa kính yêu, một vài lời vấp vấp, lộn xộn này đã được nói ra sáng hôm nay, dù sao đi nữa xin để Đức Thánh Linh thông giải cho trong lòng của dân sự.

288 Bây giờ có rất nhiều, Chúa ôi, có thể trong số hàng trăm người ở đây có hai mươi hay ba mươi người đã giơ tay. Con không có cách nào để biết chính xác những gì họ cần, Chúa ơi. Nhưng con biết rằng chỉ còn vài phút nữa là đến giữa trưa, và sự Đến của Chúa cũng vậy; tuy nhiên, trước khi lớp tuyết này tan khỏi mặt đất, chúng con có thể được triệu tập, và đây có thể là thời điểm sẽ thay đổi toàn bộ tương lai dù họ ở lại đây hay đi lên.

289 Lạy Chúa kính yêu, chúng con khiêm nhường đón nhận Chúa Jêsus, chúng con đón nhận mọi Lời Ngài. Xin đầy đầy chúng con, lạy Chúa, xin đầy đầy chúng con Thánh Linh của Ngài, để đời sống chúng con tự động sanh bông trái. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

290 Hãy tha thứ cho chúng con về nhiều lỗi lầm của chúng con. Ôi, chúng con đầy đầy chúng, Chúa ôi. Và chúng con không có gì để dâng, Chúa ôi, bởi vì mọi thứ chúng con có, Ngài đã ban cho chúng con. Như Gabe đã nói, trong câu chuyện ngắn mà chúng con vừa kể, “Ngài, Ngài chắc chắn yêu chúng con, Chúa ôi, nếu không thì Ngài sẽ không làm điều này.” Và, nghĩ xem, những người này ngồi ở đây từ sáng sớm nay, ngồi ở đây từ tám giờ, là bốn giờ mà họ ngồi ở đây. Họ yêu mến Ngài, Chúa ôi. Họ yêu Ngài. Bây giờ, Cha ôi, xin Cha sẽ gửi đến thuốc xức mắt của Đức Thánh Linh, mở mắt chúng con. Xin cho chúng con...

291 Những ai đang ở đây trong thành phố, xin cho họ đổ xô đến với buổi nhóm phục hưng đó tối nay, xin cho có một sự tuôn đổ như vậy! Xin nhậm lời, Chúa ôi. Nguyên một buổi nhóm điển hình thuở xưa bắt đầu ở đây trong thành phố đây. Xin nhậm lời. Xin ban phước cho mọi người đang nỗ lực, mỗi một tội tớ của Ngài trên khắp thế giới, mà đang nỗ lực hết sức. Xin ở với họ, Chúa ôi, và giúp đỡ họ.

292 Xin mở mắt chúng con để chúng con có thể thấy, càng ngày càng giống Đấng Christ nhiều hơn. Xin ban cho, Chúa ôi. Xin tha thứ tội lỗi cho chúng con.

293 Bây giờ, những người này đã giơ tay lên, Cha ôi, con giao phó họ cho Cha. Xin nhận lấy họ. Bây giờ con trích dẫn Lời của Chính Ngài, Chúa ôi, mà, “Trời đất sẽ qua đi, nhưng,” Ngài phán, “người nào,” là một đại từ nhân xưng, “người nào mà nghe Lời Ta...” Chúa ôi, chúng có lẽ là bị vấp vấp và đơn sơ, nhưng người nào đó nghe chúng. Hạt Giống đã rơi xuống. “Người nào nghe Lời Ta và,” liên từ, “tín Đấng đã sai Ta,” bởi vì Ngài đã làm điều này, “thì được (thì hiện tại) Sự sống đời đời, và sẽ không đến sự phán xét, song vượt khỏi sự chết mà đến với Sự Sống.” Họ đã giơ tay lên, Chúa ôi. Chúng đã phá vỡ (mọi) luật có tính cách khoa học; lực hấp dẫn giữ tay chúng con xuống. Nhưng họ đã chứng minh rằng có một linh trong họ, có thể nghe thấy tiếng gõ cửa,

và đưa tay phải hướng lên Trời. Bây giờ xin mở cửa. Xin mở ra, Chúa ôi, và mời vào. Chúng con là của Ngài. Xin tiếp nhận chúng con, nhưn Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Bởi vì Ngài yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập tự.

²⁹⁴ Anh chị em yêu Ngài không? Tự hỏi chúng ta có thể nhắm mắt lại, chỉ một lát không. Bây giờ từ tấm lòng chúng ta, với đôi tay giơ lên.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Bởi vì...

²⁹⁵ Chúng con đang tiếp nhận tiếng gõ của Ngài, sáng nay, Chúa ôi. Tay con giơ lên. Mọi bàn tay chúng con giơ lên, Chúa ôi.

Và...

Bây giờ xin mời vào, Đức Chúa Jêsus ôi. Xin vào bên trong lòng chúng con và dùng bữa tối với chúng con, và chúng con sẽ dùng bữa tối với Ngài.

Trên cây Thập tự!

²⁹⁶ Anh chị em yêu Ngài không? Ồ, tôi nghĩ Ngài rất tuyệt vời! Còn anh chị em? Anh chị em chẳng cảm thấy Sự Hiện Diện của Ngài hầu như đang thanh tẩy mình sao? Tôi cảm thấy thật tin kính ngay giờ này, chỉ—chỉ cảm giác thật tốt đẹp, điều gì về nó.

Lòng tin ngược lên Chúa chẳng thôi,
 Ngài là Chiên Con của Đồi Sọ,
 Cứu Chúa Thiêng liêng;
 Xin nghe lời tôi khẩn xin,
 Quăng mọi tội xa khỏi tôi,
 Ô hãy để tôi từ ngày này
 Thuộc về Chúa hoài!

²⁹⁷ Bây giờ tôi muốn anh chị em, khi chúng ta ngân nga câu kế tiếp này của bài thánh ca rất hay đó, bài thánh ca cổ của hội thánh, tôi muốn anh chị em bắt tay với người nào đó. Cứ ngồi tại chỗ của mình, chỉ nói, “Xin Chúa ban phước cho anh, anh ơi. Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Rất vui mừng vì sự có mặt của chị

ở đây!” Chúng ta hãy làm điều đó. [Anh Branham ngân nga bài, *Lòng Tin Ngó Chúa Chẳng Thôi*—Bt.] Xin Chúa ban phước cho anh, Carl, vui mừng được ở đây...?...

²⁹⁸ Chỉ nghĩ xem, bàn tay của người Giám Lý đã nắm bắt được bàn tay của người Ngũ Tuần, bàn tay người Báp-tít đã nắm được bàn tay Trưởng Lão.

Ồ hãy để...từ ngày này
Thuộc về Chúa hoài!

²⁹⁹ Bây giờ khi chúng ta hát chậm lại, cũng từ tận đáy lòng của mình. Anh em biết rằng, sau một Sứ điệp quả trách, thanh tẩy, Tôi nghĩ thật tốt để được ở trong Thánh Linh và ca hát, sự êm dịu của Đức Thánh Linh.

³⁰⁰ “Ồ anh em ăn ở hòa thuận nhau thật tốt đẹp thay!” Kinh Thánh nói, “Ấy khác nào dầu quý giá đổ ra trên râu của A-rôn, chảy đến trên áo người.” Anh chị em là dân sự tuyệt vời ở trên này. Tôi hi vọng lại gặp anh chị em lần nữa trước khi Chúa Jêsus gọi tôi, hay Ngàn năm bình an. Nếu không, tôi sẽ gặp anh chị em ở nơi đó phía bên kia sông. Tôi sẽ gặp anh chị em tại con sông. A-men. Đó là một cuộc gặp mặt.

Hồi tôi bước đi trong cuộc đời tối tăm hỗn độn,
Và đau buồn giăng bủa quanh tôi,
Ngài là Đấng Dẫn Dắt tôi;
Cho ngày thay đêm tối nay, (Ánh Sáng nhỏ mà
họ đang bàn đến.)
Lau dòng lụy xưa ráo ngay,
Ồ hãy để tôi từ ngày này
Thuộc về Chúa hoài!

³⁰¹ Mọi cánh cửa mở ra!Ồ, chỉ chạm đến cái nút nhỏ, và xem chúng xoay hết thấy một vòng; thưa rằng, “Xin mời vào, lạy Chúa Jêsus, là Chúa con, mọi sự của con.”

Ồ hãy để tôi từ ngày này (đừng, để Ngài đứng
ở cửa,)
Thuộc về Chúa hoài!

³⁰² Anh chị em đưa tay lên và muốn được dẫn dắt xa hơn hướng về Chúa, tôi mời anh chị em đến với buổi nhóm phục hưng tối

nay. Và tôi chắc rằng mục sư ở đó sẽ đưa bạn từ đây đến quán trọ. Ông ấy nói sáu xu, hay bất cứ việc gì được đưa ra, để chăm sóc, và rượu và dầu đổ vào. Ông ấy có thể hoàn tất công việc đó.

³⁰³ Xin Chúa ban phước cho anh chị em giờ này. Tôi sẽ giao lại buổi hầu việc cho, tôi đoán là, Anh Williams, hoặc bất cứ ai... 🐦

CỬA TRONG CỬA VIE65-0206

(Doors In Door)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng thứ Bảy, ngày 6 tháng Hai, năm 1965, dành cho buổi điểm tâm Thông công Quốc tế của Thương Gia Phúc Âm Toàn Vẹn tại Khách sạn Americana ở Flagstaff, Arizona, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org